

ተጽናኛ

2ኛ ቆሮንቶስ

እግዚአብሔር

መከራችሁን ወደ ድል ሊለውጥ ይችላል።

ጽሑፍ፡- በዋረን ደብልዩ ዌርዝቢ

ትርጉም፡- በግርማዊ

እርማት፡- ዐቢይ ደምሴ

የመጀመሪያ እትም ጥቅምት 1988 ዓ.ም.

ሁለተኛ እትም ታኅሣሥ 1990 ዓ.ም.

ሦስተኛ እትም ሐምሌ 1992 ዓ.ም.

Copyright © 1995 by SIM, Addis Ababa, ETHIOPIA. Originally published in English under the title of BE ENCOURAGED, Copyright © 1984 by SP Publications, Inc., Wheaton, Illinois, USA. All rights reserved.

ግዑጫ

1. ብንወድቅም - አልተጣልንም!
(2ኛ ቆሮ. 1:1-11) 1
2. «እወድቃለሁ» ብለህ ተስፋ አትቁረጥ!
(2ኛ ቆሮ. 1:12-2:17) 14
3. ከክብር ወደ ክብር (2ኛ ቆሮ. 3) 27
4. ለግጭቱ የሚያስፈልገው ብርታት
(2ኛ ቆሮ. 4:1-5:8) 39
5. የአገልግሎት መንስዔዎች
(2ኛ ቆሮ. 5:9-21) 52
6. ልብ ለልብ (2ኛ ቆሮ. 6-7) 64
7. የመስጠት ጸጋ፡- ክፍል 1 (2ኛ ቆሮ. 8) 76
8. የመስጠት ጸጋ፡- ክፍል 2 (2ኛ ቆሮ. 9) 89
9. በአገልግሎት ውስጥ የሚከሰቱ
የአሳብ አለመግባባቶች (2ኛ ቆሮ. 10) 101
10. አባት ከሁሉም በላይ ያውቃል
(2ኛ ቆሮ. 11) 114
11. ሰባኪው በገነት (2ኛ ቆሮ. 12:1-10) 126
12. ለዝግጅት የሚረዱ ሦስት ነጥቦች
(2ኛ ቆሮ. 12:11-13:14) 137

ተስፋ መቁረጥ ሰውን ከሰው በማበላለጥ ደረጃ ተመልክቶ አክብሮት የሚቸር አይደለም። ልክ በእምነት ጎዳና ላይ እንደሚድኸው አዲስ አማኝ ሁሉ፥ በጌታ ቤት ቆይታ ያደረገው ቅዱስ ሰውም ተስፋ በመቁረጥ የሚሰቃይባቸው ጊዜያት አሉ። እንዲያውም የበሰለው አገልጋይ በቅርቡ ወደ አገልግሎት ከመጣው ወጣት መጋቢ ይልቅ በበለጠ ተስፋ የሚቆርጥባቸው አጋጣሚዎች ሊኖሩ ይችላሉ።

የ2ኛ ቆሮንቶስ መልእክት ለእኔ ለረዥም ዓመታት መጽናኛዬ ነበርና አሁን ደግሞ አንተም እንድትጽናናበት እነሆኝ እላለሁ። በዚህ መጽሐፍ ውስጥ ከተካተቱት ትምህርቶች አንዳንዶቹ «ወደ መጽሐፍ ቅዱስ እንመለስ» የሚለው የሬድዮ አገልግሎት ክፍል ቀርበው ስለ ነበር፥ ከአድማጮቹ ያገኘኋቸው ምላሾች ጳውሎስ ከምዕተ-ዓመታት በፊት የጻፈው መጽሐፍ ለዛሬውም ዘመን ተፈላጊነት አለው ብዬ እንዳምን አደረገኝ።

ይህን መጽሐፍ በማዘጋጀት ጊዜ ላደረጉልኝ እገዛና መጽናኛ መልካሙን ወዳጄን ጂም አዴርን ላመሰግን እወዳለሁ። ከእርሳቸውና ከቪክተር ቡክስ የሥራ ባልደረቦቻቸው ጋር ያሳለፍኳቸው ዓመታት እጅግ አስደሳች ነበሩ።

ምናልባት የዚህ መጽሐፍ መልእክት ያጽናናህ ከሆነ፥ አንተም በተራህ ወጣ ብለህ ሌሎችን ለማጽናናት በቆራጥነት ተነሣ።

ዋረን ደብልዩ ዌርስቢ

የ2ኛ ቆሮንቶስ አስተዋጽኦ

I. ጳውሎስ አገልግሎቱን ይገልጻል - 1: 1-7: 16

ሀ. ድል ነሺ - 1: 1-2: 17

ለ. የከበረ - 3: 1-18

ሐ. እውነተኛ - 4: 1-18

መ. የሚያምን - 5: 1-21

ሠ. አፍቃሪ - 6: 1-7: 16

II. ጳውሎስ ልግስናቸውን ያበረታታል - 8: 1-9: 15

(ለአይሁዳውያን ቅዱሳን የሚሰጠውን ስጦታ እየተቀበለ ነበር)

ሀ. «በጸጋ የመስጠት» መመሪያዎች - 8: 1-24

ለ. «በጸጋ ለሚሰጡ ሰዎች» የተሰጡ የተስፋ ቃሎች - 9: 1-15

III. ጳውሎስ ሥልጣኑን ከሥራ ላይ ያውለዋል -
10: 1-13: 14

ሀ. ተቃዋሚዎቹን የሚያጠቃው ተዋጊ - 10: 1-18

ለ. ቤተ ክርስቲያኒቱን የሚጠብቀው መንፈሳዊ አባት 11: 1-15

ሐ. «ሞኝ ሰው» - በመከራ ሲመካ - 11: 16-12: 20

መ. ሐዋርያው የፍቅርን ሥልጣን ሲገልጽ - 12: 11-13: 14

ብንወድቅም - አልተጣልንም!

2ኛ ቆሮንቶስ 1:1-11

«እናንተ የምትገምቱት፥ በሕይወቴ ውስጥ አንዳችም ውጣ ውረድ እንዳልገጠመኝ፥ በምትኩ የሠመረ መንፈሳዊ ሕይወት እንደ መራሁና በትፍስሕት የተሞላ ሰላማዊ ኑሮ እንደ ኖረኝ አድርጋችሁ ነው። ጨርሶ ያላጋጠመኝ ነገር ነው! እኔ ብዙውን ጊዜዬን በጉስቁልና ያላለፍሁና ነገር ዓለሙ የጨለመብኝ ሰው ነኝ።»

ከላይ የቀረበውን ጽሑፍ ያሰፈሩት በዘመናቸው «በእንግሊዝኛ ተናጋሪ ህብረተሰብ ውስጥ ከሁሉም የላቁ ሰባኪ» የሚል ቅጽል የተቸራቸው ዶክተር ጆን ሄንሪ ጆውት ነበሩ። እኚህ ሰው የአንጋፋ አብያተ-ክርስቲያናት መጋቢ፥ የታላላቅ መንፈሳዊ ስብሰባዎች ሰባኪና ከፍተኛ ተፈላጊነት የነበራቸውን መጻሕፍት የጻፉ ነበሩ።

«እኔ የመንፈስ ጭንቀት ቁራኛና ስጋት የተጫነኝ ሰው በመሆኔ ማናችሁም የእኔ ዓይነቱ ሥቃይ እንዳይደርስባችሁ አጥብቄ እመኛለሁ።»

እነዚህ ቃላት የፈለቁት በለንደን ከተማ ባበረከቱት አስደናቂ አገልግሎታቸው የተነሣ እንግሊዝ ካፈራቻቸው ሰባኪዎች ሁሉ የበላይ ተደርገው ከሚቆጠሩት ከቻርልስ ሂደን እስፐርጀን ስብከት ውስጥ ነበር።

ተስፋ መቁረጥ የሰዎችን የኑሮ ደረጃ ተመልክቶ አክብሮት አይለግስም። እንዲያውም ተስፋ መቁረጥ በይበልጥ የሚያጠቃው የተሳካላቸውን ሰዎች ይመስላል - ይበልጥ ወደ ተራራው ጫፍ በቀረብን መጥን፥ አወዳደቃችንም ያንኑ ያህል የከፋ ሊሆን ይችላል። ስለ ሆነም ታላቁ ሐዋርያ ጳውሎስ «ስለ ሕይወታችን እንኳ ተስፋ እስከንቁርጥ ድረስ ከአቅማችን በላይ ያለ ልክ ከብድብን ነበር» (2ኛ ቆሮ. 1:8) በማለት የጻፈውን ነገር ስንመለከት በአድናቆት አንዋጥም። ጳውሎስ በባሕርይና በአገልግሎት ታላቅ እንደ ነበር ቢታወቅም፥ እንደ እኛው ሰው ነበር።

ጳውሎስ ከእግዚአብሔር ዘንድ ጥሪ ባይኖረውና (1:1) ሌሎችን የመርዳት ፍላጎት ባይኖረው ኖሮ ከእነዚህ ሸክሞች ጫና በዳነም ነበር። በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን መሥርቶ በዚያው ለአንድ ዓመት ተኩል ጊዜ

አገልግሎት ነበር (የሐዋ. 18:1-18)። ከእርሱ መለየት በኋላ ከባባድ ችግሮች ሲያቆጠቁጡ፤ ጢሞቴዎስ ሁኔታውን እንዲያስተካክል ከሰደደው በኋላ (1ኛ ቆሮ. 4:17)፤ አንደኛ ቆሮንቶስ ብለን የምንጠራውን ደብዳቤ ጻፈላቸው።

የሚያሳዝነው ሁኔታዎቹ እየተባባሱ ሄዱና ጳውሎስ ችግር ፈጣሪዎችን ለመጋፈጥ ወደ ቆሮንቶስ «አሳዛኝ ጉዞ» አደረገ (2ኛ ቆሮ. 2 ከቁ. 1 ጀምሮ)። አሁንም መፍትሔ አልተገኘም። ከዚያም የሥራ ተባባሪው ቲቶ የሚያደርስላቸውን «ከባድ ደብዳቤ» ይጽፋል (2:4-9፤ 7:8-12)። በጉዳዩ ብዙ ከተጨነቀበት በኋላ፤ ጳውሎስ በመጨረሻው ቲቶን አገኘውና ችግሩ እልባት እንዳገኘ የሚያመለክት መልካም ዜና ሰማ። ከዚያ በኋላ ነበር ሁለተኛ ቆሮንቶስ የምንለውን ደብዳቤ የጻፈላቸው።

ደብዳቤውን የጻፈውም ለበርካታ ምክንያቶች ነው። በመጀመሪያ፤ ቤተ ክርስቲያኗ ያንን ሁሉ ችግር የፈጠረውን ምዕመን ይቅር ብላ እንድትመልሰው በመፈለጉ ነበር (2:6-11)። እንዲሁም የዕቅዶችን ለውጥ ለመግለጽና (1:5-22) ሐዋርያ እንደ መሆኑ ሥልጣኑን ከሥራ ላይ ለማዋል ሲሆን (4:1-2፤ ምዕ. 10-12)፤ በመጨረሻም በይሁዳ ለሚገኙ ድሆች በሚሰበሰበው የተለየ «የርዳታ አሰጣጥ» ላይ ቤተ ክርስቲያን ተካፋይ እንድትሆን ለማበረታታት በመፈለጉ ነበር (ምዕ. 8-9)።

በዚህ ደብዳቤ ውስጥ ክሚገኙ ቁልፍ ቃላት አንዱ መጽናናት ወይም መበረታታት ነው። ይህንን የሚገልጸው የግሪኩ ቃል «ይረዳው ዘንድ ከአንድ ሰው አጠገብ ተጠርቶ የቆመ» የሚል ትርጉም ይሰጣል። በዚህ ደብዳቤ ውስጥ አንቀጹ (ግሱ) 18 ጊዜ ያገለገለ ሲሆን፤ መጠሪያው (ስም) 11 ጊዜ አገልግሏል። ጳውሎስ ከመከራዎቹ ሁሉ ባሻገር፤ (በእግዚአብሔር ጸጋ) በመጽናናት የተሞላ ደብዳቤ ሊጽፍ በቅቷል።

ይህን በመሰለ መከራን ጫናዎች መካከል ያለውን ጳውሎስ ድልን ለመቀዳጀት ያበቃው ምሥጢር ምንድን ነበር? ምሥጢሩ እግዚአብሔር ነበር። አንተም ተስፋ በቆረጥህና የጀመርኸውን ሥራ እርግፍ አድርገህ ለመተው በተቃረብህ ጊዜ፤ አትኩሮትህን ከራስህ ላይ አንሥተህ በእግዚአብሔር ላይ አስቀምጥ። ጳውሎስ ከራሱ አስቸጋሪ ልምምድ ውስጥ፤ እንዴት በእግዚአብሔር መጽናናትን እንደምናገኝ ይነግረናል። ሦስት ቀላል ማሳሰቢያዎችንም ይሰጠናል።

እግዚአብሔር ለአንተ ማን እንደሆነ አስታውስ

(2ኛ ቆሮ. 1:3)

ጳውሎስ ደብዳቤውን በምስጋና ይጀምራል። በርግጥ ስለ ነበረባቸው ሁኔታዎች የምስጋና መዝሙር ሊዘምር ባይችልም፤ ዳሩ ግን ሁኔታዎችን ሁሉ በመቆጣጠር ላይ ስለሚገኘው እግዚአብሔር ሊዘምር ይችል ነበር። ጳውሎስ ምስጋና ተስፋ በመቁረጥና በጭንቀት ላይ ድል ለማግኘት አስፈላጊ መሆኑን ተረድቶ ነበር። «ጸሎት ነገሮችን እንደሚለውጥ» ሁሉ «ምስጋናም ነገሮችን ይለውጣል»።

አምላክ ነውና አመስግኑት! «እግዚአብሔር ይባረክ» የሚለውን ይህንኑ ሐረግ በአዲስ ኪዳን ውስጥ በሌሎች ሁለት ሥፍራዎች ውስጥ ማለትም በኤፌሶን 1:3 እና በ1 ጴጥሮስ 1:3 ላይ እናገኛለን። በኤፌሶን 1:3 ጳውሎስ እግዚአብሔርን የሚባርከው «በክርስቶስ በመረጠን» (ቁ. 4) እና «በመንፈሳዊ በረከት ሁሉ» በባረከን ጊዜ አስቀድሞ ስላደረገው ነገር ነው። በ1ኛ ጴጥሮስ 1:3 ላይ ደግሞ ጴጥሮስ ወደ ፊት ስለሚመጡ በረከቶችና ስለ «ሕያው ተስፋ» እግዚአብሔርን ያመሰግናል። ዳሩ ግን በ2ኛ ቆሮንቶስ ውስጥ ጳውሎስ በዚያን ጊዜ በዚያው ሥፍራው ስለ ነበሩት የወቅቱ በረከቶች እግዚአብሔርን እያመሰገነ ነበር።

በሰላሳ ዓመቱ ጦርነት ቀውጢ ወቅት፤ መጋቢ ማርቲን ሪንካርት በኢላንበርግ ሳክሶኒ ሕዝቡን በታማኝነት አገልግለው ነበር። በየቀኑ ወደ 40 የሚጠጉ የቀብር ሥነ ሥርዓቶች ከመምራታቸውም፤ በጠቅላላው በአገልግሎታቸው ደግሞ ከ4000 የሚበዙ ቀብሮች አስፈጽመዋል። ይሁንና ከዚህ አሳዛኝ ልምምዳቸው ውስጥ ዛሬ የምስጋና መዝሙር አድርገን የምንጠቀምበትን «የጸጋ ማዕድ» ቡራኪ ለልጆቻቸው ጽፈዋል።

ሁላችንም እናወድለው - አምላካችንን ዛሬ፤

ከልባችን ተነሥተን - በጭብጨባ በዝማሬ፤

ድንቅ ነገሮችን በመሥራቱ፤

ናጡራት በርሱ ይደሰቱ!

የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ እባት ነውና አመስግኑት! እኛም እግዚአብሔርን «አባት» ብለን የምንጠራውና እንደ ልጆቹ ከፊቱ ልንቀርብ የምንችለው ከኢየሱስ ክርስቶስ የተነሣ ነው። እግዚአብሔር እኛን በልጁ ውስጥ ስለሚያየን ልጁን እንደሚወደው አድርጎ ይወደናል

(ዮሐ. 17:26)። «በውድ ልጁ» (ኤፌ. 1:6) ተቀባይነትን ስላገኘን፥ «በእግዚአብሔር የተወደድን» (ሮሜ 1:7) ነን።

ኢየሱስ በምድር ላይ ሲያገለግል ሳለ ያደረገለትን ሁሉ፥ እግዚአብሔር ዛሬም ለኛ ሊያደርግልን ይችላል። ልጁ ለእርሱ ውድ ስለሆነና እኛም የ«ፍቅሩ ልጅ መንግሥት» (ቆላ. 1:13) ዜጎች ስለሆንን፥ ለአብ ውድ ነን። ለእርሱ ውድና ብርቅ በመሆናችን፥ የሕይወት ጫናዎች እንዳያጠፉን ይቆጣጠርልናል።

የምህረት አባት ስለሆነ አመስግኑት! ለአይሁድ ሰዎች «አባት» የሚለው ቃል «ምንጭ» ማለት ነው። ውሸቶች የመነጨት ከሰይጣን ስለሆነ፥ ሰይጣን የውሸቶች አባት ነው (ዮሐ. 8:44)። በዘፍጥረት 4:21 ላይ እንደተገለጸው፥ ዩባል በገናንና መለከትን ስለሠራ፥ የሙዝቃ መሣሪያዎች አባት ነበር። እንደዚሁም ምህረት ሁሉ የሚመነጨውና ሊገኝ የሚችለው ከእግዚአብሔር ብቻ ስለሆነ፥ እግዚአብሔር የምህረት አባት ነው።

እግዚአብሔር በጸጋው የማይገባንን ነገር ይሰጠናል፤ እንዲሁም በምህረቱ ለጥፋተኛነታችን ተመጣጣኝ ቅጣት እንድናገኝ አያደርግም። «ያልጠፋነው ከእግዚአብሔር ምህረት የተነሣ ነው» (ሰቆቃ. 3:23)። የእግዚአብሔር ምህረት ብዙ (ነህ. 9:19)፥ ፍቅር ያለበት [መዝ. (25):6] እና ታላቅ (ዘኁ. 14:9) ነው። መጽሐፍ ቅዱስ በተደጋጋሚ «የእግዚአብሔር ጸጋ ብዙ» እንደሆነና ከዚህም የተነሣ አቅርቦቱ ሊጎድል እንደማይችል ይናገራል [መዝ. 5:8፤ (51):1፤ (69):13፥ 16፤ (106):7፥ 45፤ ሰቆቃ. 3:32]።

የመጽናናት ሁሉ አምላክ ስለሆነ አመስግኑት! (በግሪክ ተመሳሳይ ሥርወ-ቃል ያላቸው) መጽናናት ወይም ዳረጎት የሚሉ ቃላት ከቁጥር 1-11 ውስጥ 10 ጊዜ ተደጋግመው ይገኛሉ። ስለ መጽናናት ስናስብ እንደ «ርጎራጌ» አድርገን ማሰብ የለብንም - ርጎራጌ ከማበርታቱ ይልቅ ሊያዝለን ወይም ሊያሳንፈን ይችላልና። እግዚአብሔር አእምሮአችንን ከተጨነቀበት ነገር ለማዘናጋት ጣፋጭ ከረሜላ ወይም አሻንጉሊት በመስጠት አይደልለንም። ይልቁንም መከራችንን ተጋፍጠን በድል እንወጣ ዘንድ በልባችን ውስጥ ብርታቱን ያኖራል። «መጽናናት» የሚለው ቃል «ብርታት ያለው» የሚል ትርጉም ካላቸው ሁለት የላቲን ቃላት የተገኘ ነው። የግሪኩ ቃል ትርጉም ወደ አንድ ሰው «ቀረብ ብሎ መርዳት» የሚል ነው። ይህንኑ ቃል በዮሐንስ 14-16 ስለ («አጽናኙ») መንፈስ ቅዱስ ተጠቅሶ እናገኘዋለን።

እግዚአብሔር በቃሉና በመንፈሱ አማካኝነት ሊያጽናናን ይችላል፤ ዳሩ ግን አንዳንድ ጊዜ፥ የሚያስፈልገንን መጽናናት ለመስጠት በሌሎች አማኞች ይጠቀማል (2ኛ ቆሮ. 2:7-8፤ 7:6-7)። ለሁላችንም «በርናባስ - የመጽናናት ልጅ» የሚለው ቅጽል-ስም ቢኖረን ኖሮ ምንኛ ግሩም በሆነ ነበር! (የሐዋ. 4:36)።

ከአስቸጋሪ ሁኔታዎች የተነሣ ተስፋ በቆረጥህ ጊዜ፥ ወደ ራስህና ወደ ስሜቶች መመልከት ወይም ዙሪያውን በከበቡህ ችግሮች ላይ ማተኮሩ ቀላል ነው። ዳሩ ግን ልንወስደው የሚገባን የመጀመሪያው እርምጃ በእምነት አቅንተን ጌታን ማየትና እግዚአብሔር ሊረዳን ከጎናችን መቆሙን መረዳት ነው። «ዓይኖቼን ወደ ተራሮች አነሣሁ፤ ረዳቴ ከወዴት ይምጣ? ረዳቴ ሰማይና ምድርን ከሠራ ከእግዚአብሔር ዘንድ ነው» [መዝ. (121):1-2]።

እግዚአብሔር ያደረገልህን ነገሮች አስታውስ

(2ኛ ቆሮ. 1:4፥ 8-11)

ቀድሞ ነገር እግዚአብሔር መከራዎቹ እንዲመጡ ይፈቅዳል። በግሪክ ቋንቋ መከራን ለመግለጽ የሚያገለግሉ አሥር መሠረታዊ ቃላት ቢኖሩ፥ ጳውሎስ በዚህ ደብዳቤው ውስጥ በአምስቶቹ ተጠቅሟል። ከሁሉም በላቀ ሁኔታ ተደጋግሞ የተጠቀሰው ትሊፕሲስ የሚለው ሲሆን፥ ትርጉሙም «ጠባብ፥ የታሰረ፥ የተወጠረ» ማለት ነው፤ ይህ ቃል በዚህ ደብዳቤ ውስጥ መከራ (2:4፤ 4:17፤ 1:4፥ 8) ተብሎ ተተርጉሞአል። ጳውሎስ ዙሪያውን በአስቸጋሪ ሁኔታዎች እንደተከበበ ስለ ተሰማው፥ ማየት የሚችለው ወደ ላይ ወደ አምላኩ ብቻ ነበር።

ጳውሎስ በቁጥር 5 እና 6 የጌታችንን መከራ ለመግለጽ ባገለገለው «ፓቴማ» በሚለው ቃል ይጠቀማል (1 ጴጥ. 1:11፤ 5:1)። ሰብዓዊ ሰዎች በመሆናችንና ለችግር ስለ ተጋለጥን ብቻ የምንታገዛቸው አንዳንድ መከራዎች አሉ፤ ዳሩ ግን የእግዚአብሔር ሕዝብ ስለ ሆንንና እርሱን ለማገልገል ስለምንፈልግ የምንቀበላቸው ሌሎች መከራዎች ይኖራሉ።

መከራ በድንገት የሚመጣ ነገር እንደ ሆነ አድርገን ማሰብ የለብንም። ለአማኝ፥ ሁሉም ነገር በመለኮታዊ ቀጠሮ የሚመጣ ነው። ወደ ሕይወታችን የሚመጡትን መከራዎች በተመለከተ፥ አንድ ሰው ሊይዛቸው የሚችላቸው ሦስት አማራጭ አመለካከቶች ብቻ አሉ። መከራዎቻችን የ«ዕጣ-ፈንታ» ወይም የ«ዕድል» ውጤቶች ከሆኑ፥ ማድረግ የምንችለው ነገር ብቻ ይሆናል። ማንም ሰው ዕጣ-ፈንታን

ወይም ዕድልን ሊቆጣጠር አይችልም። በሌላ በኩል ደግሞ ሁሉንም ነገር መቆጣጠር ያለብን እኛው ከሆንን፤ ሁኔታው በተመሳሳይ ደረጃ ተስፋ የሚጣልበት አይሆንም። ዳሩ ግን እግዚአብሔር ሁኔታዎችን የሚቆጣጠር ከሆነና እኛም በእርሱ ከታመንን፤ በእርሱ እርዳታ ሁኔታዎችን ልናሸንፍ እንችላለን።

እግዚአብሔር መከራዎቹ እንዲመጡ የሚፈቅደው እርሱ እንደ ሆነ ከቃሉ ውስጥ በማስተማር፤ በመከራችን ሁሉ እንዳንሸነፍ ያደፋፍረናል። የሚገጥሙንን መከራዎች በመቆጣጠር ላይ እንዳለ በማስታወስ ያጽናናል (1:8)። «ስለ ሕይወታችን እንኳ ተስፋ እስክንቆርጥ ድረስ ከዓቅማችን በላይ ያለ ልክ ከብዶብን ነበር።» ጳውሎስ ከሚችለው በላይ ጭነት እንደ ተከመረበት የጋማ ከብት ሁኔታው ከብዶት ነበር። ዳሩ ግን እግዚአብሔር የጳውሎስን ዓቅም ስለሚያውቅ፤ ሁኔታውን ተቆጣጥሮታል።

የገጠመው «መከራ» በትክክል ምን እንደ ነበር ባናውቅም፤ ዳሩ ግን ጳውሎስ ለሞት እንደ ተቃረበ እስኪመስለው ድርስ ከባድ እንደ ነበር እንረዳለን። ከበርካታ ጠላቶቹ የተሰነዘረ አደጋ ይሁን (1ኛ ቆሮ. 15:30-32፤ የሐዋ. 19: ከ21 ጀምሮ)፤ ወይም ብርቱ ሕመም ይሁን፤ ወይም የተለየ ሰይጣናዊ ጥቃት ይድረስበት ግልጽ የሆነልን ነገር የለም፤ ዳሩ ግን እግዚአብሔር ሁኔታዎቹን እንደ ተቆጣጠረና ባሪያውን እንደ ጠበቀው አሳምረን እናውቃለን። እግዚአብሔር ልጆቹን በመከራ እቶን ውስጥ ሲያስቀምጥ፤ እጁን በሙቀት መቆጣጠሪያው መሣሪያ ላይ፤ ዓይኑን ደግሞ በሙቀት መለኪያው ላይ ያኖራል (1ኛ ቆሮ. 10:13፤ 1 ጴጥ. 1:6-7)። ጳውሎስ እሞታለሁ ሲል ተስፋ ቆርጦ እንደ ሆነ እንጂ፤ እግዚአብሔር ግን ስለ ጳውሎስ አልተጨነቀም ነበር።

እግዚአብሔር መከራችንን እንድንሸከም ይረዳናል (2ኛ ቆሮ. 1:9)። በመጀመሪያ ደረጃ እግዚአብሔር የሚያደርገው ነገር በራሳችን ምን ያህል ደካሞች እንደ ሆንን ማሳየት ነው። ጳውሎስ በተለያዩ ዓይነት መከራዎች ውስጥ ያለፈ፤ ስጦታና ልምድ የነበረው የእግዚአብሔር አገልጋይ ነበር (4:8-12፤ 11: ከቁ. 23 ጀምሮ ይመልከቱ)። በመሠረቱ ይህ ሁሉ ልምምድ እነዚህን አዳዲስ ችግሮች ለመጋፈጥና ለማሸነፍ ባስቻለውም ነበር።

እግዚአብሔር ግን በስጦታችን ወይም በችሎታችን፤ በልምምዳችን ወይም «ባካበትነው መንፈሳዊ ብቃታችን» ሳይሆን፤ በእርሱ እንድንታመን ይፈልጋል። በራስ የመተማመን ስሜት ተሰምቶን

ከጠላት ጋር ስንጋጠም በሚያሳዝን ሁኔታ ለሽንፈት እንዳረጋለን።
«ስደክም ያን ጊዜ ኃይለኛ ነኝና» (12:10)።

አንተና እኔ የእኔነት ስሜታችንን ስናስወግደው (ስንገድለው)፥ በዚያን ጊዜ የእግዚአብሔር የትንሣኤው ኃይል በውስጣችን መሥራት ይጀምራል። የእግዚአብሔር የትንሣኤው ኃይል አብርሃምና ሣራን በሥጋቸው ልጅ እንዲያገኙ ያስቻላቸው እንደ ሙት በሆኑ ጊዜ ነበር (ሮሜ 4:16-25)። ይሁንና «እኔነት መሞት» ማለት ምንም ነገር አለማድረግና ዝም ብሎ እግዚአብሔር ሁሉንም ነገር እንዲያደርግ በመጠበቅ በግድየለሽነት መመልከት አይደለም። ጳውሎስ እንደ ጸለየ፥ ቅዱሳት መጻሕፍትን እንደ መረመረ፥ ከሥራ ተባባሪዎቹ ጋር እንደ ተማከረና እግዚአብሔር ሥራውን እንዲሠራ እንደ ታመነበት እርግጠኛ ልትሆን ትችላለህ። ሙታንን የሚያስነሣ አምላክ ለማንኛውም የሕይወት እንቅፅልሽ ብቁ ነው። እርሱ ሁሉንም የሚችል ብቁ አምላክ ነው፤ ዳሩ ግን እኛም እንዲጠቀምብን ፈቃደኞች መሆን ይገባል።

ጳውሎስ የተሰማውን ስሜት ለማስተባበል ወይም ለመካድ አልሞከረም፤ እግዚአብሔር ስሜቶቻችንን እንድንክድ ወይም እንድንደብቅ አይፈልግም። «በሁሉ ነገር መከራን ተቀበልን ... በውጭ ጠብ ነበረ፤ በውስጥ ፍርሃት ነበር» (2ኛ ቆሮ. 7:5)። በ1:9 ላይ የተጠቀሰው «የሞት ፍርድ» ምናልባት በጳውሎስ ላይ የተበየነውን የእስራትና ሞት ይፋዊ ውሳኔ የሚያመለክት ይሆናል። እዚህ ላይ ልብ ልትል የሚገባው የማያምኑ አይሁዶች የጳውሎስን ስደት እንዳባባሱና ሊያስወግዱትም እንደ ፈለጉ ነው (የሐዋ. 20:19)። «በወገኔ በኩል ፍርሃት» (2ኛ ቆሮ. 11:26) የሚለው ከአደጋዎች ዝርዝር ውስጥ አነስተኛ ሥፍራ ሊሰጠው አይገባም።

እግዚአብሔር ከመከራችን ያድነናል (2ኛ ቆሮ. 1:10)። ጳውሎስ ወደ ጳላም ሆነ ወደፊት፥ ወይም ደግሞ ዙሪያ-ገባውን ቢያይም፥ የተመለከተው የእግዚአብሔርን የማዳን እጅ ነበር። ጳውሎስ የተጠቀመበት ቃል «በጭንቀት ውስጥ መርዳት፥ ማዳንና መጠበቅ» የሚል ትርጉም አለው። እግዚአብሔር ሁልጊዜም ከመቅጽበት አያድነንም፤ ልጆቹንም ሁሉ በተመሳሳይ መንገድ አያድናቸውም። ሐዋርያው ያዕቆብ ራሱን ተቆርጦ ሲሞት፥ ጲጥሮስ ግን ከወገኑ እስራት አምልጧል (የሐዋ. 12)። ሁለቱም ድነዋል - ዳሩ ግን በተለያየ መንገድ። አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር ከመከራዎች ይሰውረናል - ሌላ ጊዜ ደግሞ በመከራዎቻችን ያድነናል።

እግዚአብሔር ማዳኑን የገለጸው ለጳውሎስ እምነት፤ እንዲሁም በቆሮንቶስ ከተማ ለሚጸልዩ ሰዎች እምነት ምላሽ በመስጠት ነበር (2ኛ ቆሮ. 1: 11)። «ይህ ችግረኛ ጮኸ፤ እግዚአብሔርም ሰማው፤ ከመከራውም ሁሉ አዳነው» [መዝ. (34): 6]።

በመጨረሻም፤ እግዚአብሔር በመከራችን ይከብራል (2ኛ ቆሮ. 1: 11)። ጳውሎስ እግዚአብሔር ያደረገለትን በሚዘግብበት ጊዜ፤ ታላቅ የውዳሴና የምስጋና አዝማች ከቅዱሳን ወደ እግዚአብሔር ዙፋን አርጓል። እኔም ሆንኩኝ አንተ በምድር ላይ ልንፈጽመው የምንችለው ከሁሉም የላቀው አገልግሎት ለእግዚአብሔር ክብርን ማምጣት ሲሆን፤ አንዳንድ ጊዜ ያ አገልግሎት መከራ መቀበልንም ይጨምራል። «የተሰጠን ... ስጦታ» የሚለው ገለፃ የጳውሎስን ከሞት መዳን ያመለክታል - እውነትም ድንቅ ስጦታ ነበር!

ጳውሎስ ክርስቲያኖች እንዲጸልዩለት ለመጠየቅ አላፈረም ነበር። ቢያንስ በሰባቱ ደብዳቤዎቹ ውስጥ፤ ጸሎት በጣም እንደሚያስፈልገው ጠቅሶአል (ሮሜ 15: 30-32፤ ኤፌ. 6: 18-19፤ ፊልጵ. 1: 19፤ ቆላ. 4: 3፤ 1ኛ ተሰ. 5: 25፤ 2ኛ ተሰ. 3: 1፤ ፊል. 22)። ጳውሎስና የቆሮንቶስ አማኞች እርስ-በርሳቸው ይረዳዱ ነበር (2ኛ ቆሮ. 1: 11፤ 24)።

በቅርቡ አንድ ሚስጥናዊ ወዳጆ ሐኪሞች ትምታለች ያሉዋት በሽተኛ ልጁ በድንቅ ስለ ዳነችበት ሁኔታ አሜውቶኝ ነበር። ልጅቱ በጣም በታመመችበት ወቅት፤ በርካታ ወገኖች በዩናይትድ እስቴትስ እየጸለዩላት ነበርና እግዚአብሔርም ጸሎታቸውን ሰምቶ ልጅቱን ፈወሳት። ለእግዚአብሔር አገልጋዮች ልንሰጥ የምንችለው ታላቁ እዛ «በጸሎት መርዳት» ነው።

«እየጸለያችሁ አብራችሁ ስትረዱን» (ለ በጸሎት መረዳዳት) ተብሎ የተተረጎመው ሳኑፖርጂዎ በግሪክ አዲስ ኪዳን ውስጥ ያገለገለው በዚህ ሥፍራ ብቻ ሲሆን፤ ቃሉም፡ - ከ-ጋር፤ ከ-ሥርና ሥራ ከሚሉት ሦስት ቃላት የተገነባ ነው። ይህም ከሸክም ሥር ሆነው፤ ሥራውን ለማጠናቀቅ በኅብረት የሚተጉትን ሠራተኞች ያመለክታል። እዚህ ላይ መንፈስ ቅዱስ በጸሎታችን እንደሚያግዝንና ሸክሙን ለመሸከም ትከሻችንን እንደሚያጠነክረው መረዳቱ የሚያጽናና ነገር ነው (ሮሜ 8: 26)።

ራሳችንን ለርሱ ብንሰጥ፤ ብንታመንበትና እንድናደርገው የሚሰጠንን ትዕዛዝ ሁሉ ብንፈጽም፤ እግዚአብሔር ዓላማዎቹን በመከራ በምንፈተንበት ጊዜ ይፈጽማል። ችግሮች እምነታችንን ሊጨምሩና የጸሎት ሕይወታችንን ሊያጠናክሩ ይችላሉ። የችግሮቻችንን ሸክሞች ከሌሎች ክርስቲያኖች ጋር በምንጋራበት ጊዜ ከእነርሱ ጋር የቀረበ ጎብረት እንዲኖረን ሊያደርጉን ይችላሉ። ችግሮች እግዚአብሔርን ለማስከበር ሊረዱ ይችላሉ። በመሆኑም፤ አንተም በመከራ ሕይወት ውስጥ ስትገኝ፤ እግዚአብሔር ለአንተ ምን እንደ ሆነና ምንስ እንደሚያደርግልህ አስታውስ።

እግዚአብሔር በአንተ በኩል ያደረገውን ነገር አስታውስ

(2ኛ ቆሮ. 1:4-7)

በመከራ ጊዜ፤ ብዙዎቻችን ስለ ራሳችን ብቻ ወደ ማሰብና ሌሎችን ወደ መዘንጋት እናዘነብላለን። ማስተላለፊያ ቧንቧዎች በመሆን ፈንታ ማጠራቀሚያ ጋኖች እንሆናለን። ይሁንና መከራዎች የሚመጡበት አንድኛው ምክንያት እኔና አንተ ሌሎችን ለማጽናናትና ለማበረታታት የበረከት ቧምቧዎች እንሆን ዘንድ ነው። እግዚአብሔር እኛን ስላጽናናን፤ ሌሎችን ለማጽናናት እንችላለን።

ከምወዳቸው ሰባኪዎች አንዱ በዳላስ፤ ቴክሳስ የምትገኘውን የመጀመሪያ የባፕቲስት ቤተ ክርስቲያንን ለ50 ዓመታት ያህል በመጋቢነት ያገለገሉት ዶክተር ጆርጅ ደብልዩ ትሩዩት ናቸው። ከስብከቶቻቸው በአንድኛው ወቅት፤ ሕፃናቸው ስለ ሞተባቸው የማያምኑ ባልና ሚስት ታሪክ ነገሩን። ሥነ-ሥርዓት ያስፈጸሙት ዶክተር ትሩዩት ከመሆናቸውም የኋላ ኋላ ባለትዳሮቹ በኢየሱስ ክርስቶስ ሲታመኑ በማየት ደስ ተሰኝተዋል።

ከብዙ ወራት በኋላ፤ አንዲት ወጣት እናት ልጇ ሞተባትና አሁንም ዶክተር ትሩዩት እንዲያጽናኑዋት ተጠየቁ። ይሁንና እርሳቸው ያካፈሉዋት የማጽናኛ ቃላት ሁሉ ሐዘኗን የቀነሱላት አይመስልም ነበር። ዳሩ ግን የቀብሩ ሥነ-ሥርዓት በመፈጸም ላይ እንዳለ ያጅ ቀደም ሲል የተለወጠችው እናት ወደ አሁኗ ወጣት ሐዘንተኛ አጠገብ በመቅረብ፤ «እኔ በተመሳሳይ ሁኔታ ስላለፍሁ፤ አንቺም እያለፍሽ ያለሽበትን ነገር አውቃለሁ። እግዚአብሔር ጠርቶኛልና በዚያ በጨለማ አማካኝነት ወደ እርሱ መጣሁ። እርሱ አጽናንቶኛልና አንቺንም እንደ እኔ ያጽናናሻል!» አለች።

ዶክተር ትሩዩትም እንዲህ አሉ፡- «የመጀመሪያዬቱ እናት ለሁለተኛዬቱ እናት እኔ ምናልባት በዕለታትና በወራት ውስጥ ላደርግ ከምችለው እጅግ የላቀ ነገር አድርጋለች፤ ይኸውም የመጀመሪያዬቱ እናት ራሷ በዚሁ ዓይነት የስቃይ መንገድ በመጓዝ ነው።»

ይህም ሆኖ ግን ሐዋርያው ጳውሎስ የእግዚአብሔርን ማጽናናት ለመጋራት በትክክል ተመሳሳይ መከራዎችን ማለፍ እንደማያስፈልገን ይናገራል። የእግዚአብሔርን መጽናናት ካገኘን፥ «በመከራ ሁሉ ያሉትን ማጽናናት እንችላለን» (2ኛ ቆሮ. 1:4)። በርግጥ ተመሳሳይ መከራዎችን አሳልፈን ከሆነ፥ በመከራ ውስጥ የሚገኙትን ሰዎች ችግር በቀላሉ እንድንረዳና እንዴት እንደሚሰማቸውም በበለጠ እንድንገነዘብ ያስችለናል። ዳሩ ግን ልምምዶቻችን የእግዚአብሔርን ማጽናናት ሊለውጡት አይችሉም። የእኛ ልምምድ ምንም ይሁን ምን፥ ያ የእግዚአብሔር ማጽናናት ለምንጊዜም በቂና ብቁ ሆኖ ይኖራል።

ወደ በኋላ በ2ኛ ቆሮንቶስ 12፥ እንደምንመለከተው ጳውሎስ የዚህን መመሪያ ምሳሌ ይሰጠናል። እንደ ሹል እሾክ ሆኖ ሥጋውን - ባለማቋረጥ በመቸክቸክ የሚያውከው አንድ የሆነ ሥጋዊ ሥቃይ ተሰጥቶት ነበር። ይህ «የሥጋ መውጊያ» ምን እንደ ሆነ አናውቅም - ማወቁም የሚሰጠን ፋይዳ የለውም። የምናውቀው ነገር ቢኖር ግን፥ ጳውሎስ የእግዚአብሔርን ጸጋ እንደ ተለማመደና ከዚያም ያንኑ መጽናናት ለእኛ እንዳጋራን ብቻ ነው። መከራህ ምንም ዓይነት ቢሆን፥ «ጸጋዬ ይበቃሃል» (12:9) የሚለው አለኝታ ልትመክበት የምትችለው የተስፋ ቃል ነው። ጳውሎስ መከራ ባይቀበል ኖሮ፥ እኛም ይህንን የተስፋ ቃል ባልተቀበልንም ነበር።

የሰብዓዊ መከራ ጉዳይ እንዲህ በቀላሉ የምንረዳው አይደለም። ወደ መንግሥተ-ሰማይ እስክንደርስ ድረስ ስለ እግዚአብሔር አሠራር የማንረዳቸው ምሥጢራት ስላሉ፥ እንዲህ በዋዛ የምንገነዘበው አይሆንም። አንዳንድ ጊዜ እንደ ዮናስ በራሳችን ኃጢአትና ዓመፅ ምክንያት አንሰቃያለን። አንዳንድ ጊዜ እንደ ጳውሎስ፥ ከኃጢአት ለመራቅ እንሰቃያለን (2ኛ ቆሮ. 12:7)። መከራ ባሕርያችንን በመቅረጽ (ሮሜ 5:1-5)፥ የእግዚአብሔርን ባሕርይ እንድንጋራ ይረዳናል (ዕብ. 12:1-11)።

ዳሩ ግን መከራ ሌሎችን እንድናገለግል ሊረዳንም ይችላል። በሁሉም ቤተ ክርስቲያን፥ መከራ የተቀበሉና የእግዚአብሔር ጸጋ የተለማመዱ በሳል ቅዱሳን አሉ፤ እነዚህም በማህበረ-ምዕመናኑ ውስጥ

ታላቅ «አጽናኞች» ናቸው። ጳውሎስ መከራ የተቀበለው ለፈጸመው ጥፋት በአፀፋው ቅጣት ተወስኖበት ሳይሆን፤ ዳሩ ግን ከፊቱ ለሚጠበቀው ሥራ እንዲዘጋጅ ነበር። ንጉሥ ዳዊት በመዝሙሩ ውስጥ የምናገኘውን ታላቅ መጽናናት ለእኛ ለማስተላለፍ ይቻለው ዘንድ፤ እስቲ የቱን ያህል ከባድ መከራዎች በትዕግሥት እንዳሳለፈ አስብ።

ከ2ኛ ቆሮንቶስ 1:7 እንደምንረዳው ሁኔታው ምንጊዜም ሊቀለበስ እንደሚችል በግልጽ ሰፍሯል፡- የቆሮንቶስ አማኞች በመከራ ውስጥ ያልፉ ይሆናል፤ በዚያን ጊዜ ልክ እንደ ጳውሎስ ሌሎችን ለማጽናናት የሚያስችላቸውን የእግዚአብሔርን ጸጋ ይቀበላሉ። አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር የቤተ ክርስቲያን ቤተሰብን ለተለየ መከራ የሚጠራው፤ በእነርሱ በኩል የተለየ የሚበዛ ጸጋውን ለማስተላለፍ ነው።

መታገሥን የምንግር እስከ ሆነ፤ የእግዚአብሔር የቸርነት መጽናናት በእጅጉ ይረዳናል። «በትዕግሥት መጽናናት» የእምነትን መኖር የሚያመለክት መረጃ ነው። ለእግዚአብሔር መራራ ወይም ግትር ብንሆን፤ ከመገዛት ይልቅ ብናምፅ፤ መከራዎቻችን ለመልካም ሳይሆን ለክፋት በላያችን ላይ ይሰለጥናሉ። ተስፋ ባለመቁረጥ፤ በአስቸጋሪ ሁኔታዎች ውስጥ በትዕግሥት መጽናናት የመንፈሳዊ ብስለት ምልክት ነው (ዕብ. 12:1-7)።

እግዚአብሔር በእኛ በኩል ሥራውን ከማከናወኑ በፊት፤ በውስጣችን መሥራት አለበት። ለእኛ ግን ከጸጋ ይልቅ በእውቀት ማደጉ ይቀለናል (2 ጴጥ. 3:18)። የእግዚአብሔርን እውነት መማርና በቁንቅላታችን ውስጥ ማከማቸት አንድ ነገር ሲሆን፤ ዳሩ ግን በእግዚአብሔር እውነት መኖርና ይህንኑም ከባሕርያችን ጋር ማዋሃድ ፍጹም የተለየ ነገር ነው። እግዚአብሔር ወጣቱን ዮሴፍ ሁለተኛው የግብፅ ባለሥልጣን አድርጎ ከመሾሙ በፊት በ13 ዓመታት መከራ ውስጥ አሳለፈው፤ ዮሴፍም ግሩም ሰው ሆኖ ተለወጠ። እግዚአብሔር ሁልጊዜም ለእኛ ለሚያዘጋጀው ነገር እኛንም ያዘጋጃል፤ የዝግጁቱም አንድኛው አካል በመከራ መፈተን ነው።

በዚህ አንፃር እስካየነው ድረስ፤ 2 ቆሮንቶስ 1:5 በጣም አስፈላጊ ነው፡- ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እንኳ መከራ መቀበል ነበረበት! በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ ሆነን በምንሰቃይበት ጊዜ፤ የአዳኞችንን መከራዎች እየተካፈልን ነው ማለት ነው። ይህ በመስቀል ላይ «በሌሎች ምትክ መሰቃየቱን» አያመለክትም - የመስቀሉን ሞት ኃጢአት

ያልነካው ምትካችን ሆኖ ሊቀበል የሚችለው እርሱ ብቻ ስለ ሆነ (1 ጴጥ. 2:21-25) ነው። እዚህ ላይ ጳውሎስ መከራዎችን የምንታገሠው፤ እኛም እንደ ክርስቶስ የአብን ሥራ በታማኝነት ስለምንሠራ ነውና «በመከራው ወደ መካፈል» (ፊልጵ. 3:10) እያመለከተ ነበር። ይህ «ስለ ጽድቅ» (ማቴ. 5:10-12) መከራ መቀበል ነው።

ዳሩ ግን የመከራው መጠን ሲጨምር፤ የእግዚአብሔርም የጸጋ አቅርቦት ይጨምራል። «የተትረፈረፈ» የሚለው ቃል ሞልቶ የሚፈሰውን የወንዝ ምስል ያሳስበናል። «ነገር ግን ጸጋን አብልጦ ይሰጣል» (ያዕ. 4:6)። ይህ ልንረዳው የሚገባን አስፈላጊ መመሪያ ነው፡- እግዚአብሔር ለሚያስፈልገን ነገር ሁሉ የሚበቃ ጸጋ አለው፤ ዳሩ ግን ጸጋውን ተገቢው ጊዜ ከመድረሱ በፊት አይሰጠንም። «እንግዲህ ምህረትን እንድንቀበል፤ በሚያስፈልገንም ጊዜ የሚረዳንን ጸጋ እንድናገኝ ወደ ጸጋው ዙፋን ፊት በእምነት እንቅረብ» (ዕብ. 4:16)። የግሪኩ ቃል «በሚያስፈልገን ጊዜ የምንቀበለው እርዳታ፤ ወቅታዊ እርዳታ» ይለዋል።

ስለ አንድ በእምነቱ ምክንያት ከታሰረ በኋላ በመጨረሻም በአደባባይ ተቃጥሎ እንዲሞት ስለ ተፈረደበት ብሪቱ አማኝ አንድ ጊዜ አንብቤ ነበር። ሰውየው እንደነገ ሊቃጠል ሲል ማምሻውን ያንን የሚጠብቀውን ነዲድ እሳት ለመቋቋም የሚያበቃ ጸጋ ይኖረው እንደ ሆነ ያስብ ነበርና ለሙከራ ያህል ጣቱን በሻማ ነበልባል ውስጥ በመጨመር ብርታቱን ለካው። ሻማውም ስለ አቃጠለው እጁን በፍጥነት ስቦ መለሰው። ከዚያም ያንን ሰማዕትነትን ሞት በቆራጥነት ሊጋፈጥ ከቶውንም እንደማይችል እርግጠኛ ሆነ። ዳሩ ግን በቀጣዩ ዕለት፤ እግዚአብሔርና የሚያስፈልገውን ጸጋ ስለ ሰጠው፤ በጠላቶቹ ሁሉ ፊት በደስታ የተሞላና በድል ያሸበረቀ የሰማዕትነት ተግባር ፈጽሟል።

አሁን 2ኛ ቆሮንቶስ 1:9ን በተሻለ ሁኔታ ልንረዳ እንችላለን፤ የእግዚአብሔርን ጸጋ በድንገተኛ ችግራችን ወቅት ልንጠቀምበት የምናከማች ከሆነ፤ በራሳችን እንጂ «በጸጋ ሁሉ አምላክ» (1ኛ ጴጥ. 5:10) ወደ መታመን አላዘነበልንም ማለት ነው። ገንዘብ፤ ምግብ፤ እውቀትና የመሳሰሉትን እግዚአብሔር የሚሰጠን ሀብቶች በሙሉ ምናልባትም ለወደፊት ግልጋሎታችን ልናጠራቅማቸው እንችል ይሆናል። የእግዚአብሔር ጸጋ ግን ለወደፊት አይጠራቀምም።

ይልቁንም፥ በዕለታዊ ሕይወታችን ውስጥ የእግዚአብሔርን ጸጋ ስንለማመድ፥ በሕይወታችን ውስጥ የሚከሰተው የፈሪሃ-እግዚአብሔር ባሕርይ እጅግ ትርፋማ እየሆነ ይሄዳል (ሮሜ 5፡1-5 ተመልከት)። በዚህም ባሕርያችን የመበልፀጋችን ጠቀሜታው የሚለካው፥ ለእግዚአብሔር ክብር ስንል ወደ ፊት የሚያጋጥሙንን አዳዲስ መከራዎች ለመቋቋም በሚኖረን የብቃት ደረጃ ነው።

መከራ ወደ ክርስቶስና የእርሱ ወደ ሆነው ሕዝቡ ይበልጥ ስለሚያቀርብን፥ በመከራ ውስጥ «አንድነት» አለ። ዳሩ ግን በራስ-ወዳድነት ተይዘን ስለ ራሳችን ብቻ ማሰብ ብንጀምር መከራ ከጎብረት ይልቅ መለየትን ሊፈጥር ይችላል። በዚህ ጊዜ የሚያገናኙ ድልድዮችን ሳይሆን፥ የሚያለያዩ ግድግዳዎችን እንገነባለን።

ስለዚህ አስፈላጊው ነገር አትኩሮትን በራስ ላይ ሳይሆን፥ በእግዚአብሔር ላይ ማስቀመጡ ነው። እግዚአብሔር ለአንተ ምን እንደሆነ አስታውስ - «የርኅራኄ አባት፥ የመጽናናትም ሁሉ አምላክ፥ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ አምላክና አባት» (2ኛ ቆሮ. 1፡3) ነው። እግዚአብሔር ምን እንደሚያደርግልህ አሁንም አስታውስ - እርሱ መከራዎችህን ሊቆጣጠርና ለአንተ በጎነትና ለራሱም ክብር ሊለውጣቸው የሚችል ነው። በመጨረሻም፥ እግዚአብሔር በአንተ በኩል የሚሠራውን ነገር በማስታወስ - ለሌሎች መጽናኛ አድርጎ እንዲጠቀምብህ ፍቀድለት።

«እወድቃለሁ» ብለህ ተስፋ አትቁረጥ!

2ኛ ቆሮንቶስ 1: 12-2: 17

«ፕሮፋይልስ እን ከሬጅ» በሚለው መጽሐፋቸው ውስጥ፡ ጀን ኤፍ ኬኔዲ፡ «ታላላቅ ፈተናዎች ታላላቅ ሰዎችንና ታላላቅ የጀግንነት ሥራዎችን ያስገኛሉ» በማለት ጽፈዋል።

በአንድ ሰው ሕይወት ውስጥ የሚደርሰው ፈተና ሰውየውን እንደሚያንጸው እውነት ቢሆንም፡ በሌላም በኩል ፈተናው የሰውየውን የመንፈስ ጥንካሬ እንደሚያመለክት የታወቀ ነው። ጲላሞስ ታላቅ ፈተና ተጋርጦበት ነበር፤ ዳሩ ግን ፈተናውን ያስተናገደበት መንገድ ጀግንነት ወይም ታላቅነት አላጎናጸፈውም። የሕይወታችን አስቸጋሪ ሁኔታዎች የምናስተናግድበት መንገድ የሚወሰነው ባመዛኙ በባሕርያችን የጥንካሬ ደረጃ ሲሆን፡ ይህም የሚያሳየን ሕይወት በእኛነታችን ላይ የሚያሳድረው ተጽዕኖ እንደ ግል ጥንካሬአችን መጠን መሆኑን ነው።

ጳውሎስ በዚህ እጅግ የግላዊነት ባሕርይ ጎልቶ በሚታይበት ደብዳቤ ውስጥ፡ ልቡን ለቆሮንቶስ ሰዎች (እና ለእኛ) በመክፈት ያለፈባቸውን መከራዎች ገልጿል። በመጀመሪያ ደረጃ፡ ዕቅዶቹን በመቀየሩ ብቻ የገባውን የተስፋ ቃል ያልጠበቀ የመሰለባቸው አንዳንድ በቆሮንቶስ ውስጥ የሚገኙ ሰዎች አጥብቀው ይተቹት ነበር። ክርስቲያኖች በአሳብ ሳይገናኙ ሊቀሩ፡ ቅሬታቸው ሥር እየሰደደ ሊሄድ ይችላል። ከዚህ በተጨማሪ፡ በቤተ ክርስቲያኗ ውስጥ ሐዋርያዊ ሥልጣኑን የሚፈታተን የተቃውሞ ችግር ገጥሞት ነበር። ከምዕመናቹ ውስጥ አንድ ሰው - ምናልባትም መሪ ሳይሆን አይቀርም - ለዚህ ጥፋቱ መቀጣት ይገባው ስለ ነበረ ጳውሎስ በዚህ የተነሣ በጣም አዝና ነበር። በመጨረሻም፡ ጳውሎስ በእስያ ውስጥ በትዕግሥት ሊያሳልፋቸው የሚገባ ሌሎችም አስቸጋሪ ሁኔታዎች ተፈጥረው ነበር (2ኛ ቆሮ. 1: 8-11)፤ መከራዎቹም የገዘፉ በመሆናቸው፡ በሕይወቱ ተስፋ ቆርጦ ነበር።

ጳውሎስን ከውድቀት የታደገው ምን ይሆን? ከነዚህ ጋር ተመሳሳይ የሆኑ ችግሮች የደረሱባቸው ሌሎች ሰዎች ለውድቀት ተዳርገው ይሆናል! ይሁንና ጳውሎስ ሁኔታዎቹን ድል-መንሣት ብቻ ሳይሆን፡

ዳሩ ግን ከዚያው አስቸጋሪ ልምምዱ ካገኘው ትምህርት፤ ዛሬም የእግዚአብሔር ሕዝብ ወደ ድል እንዲሻገር የሚረዳ ታላቅ ደብዳቤ አዘጋጅቷል። ጳውሎስ ጉዞውን እንዲቀጥል ያበረታቱት መንፈሳዊ ሀብቶች ምን ምን ነበሩ?

ንጹሕ ሕሊና (2ኛ ቆሮ. 1:12-24)

ሕሊና የሚለው ቃል ኮም እና እስኪሬ ከሚሉ ሁለት የላቲን ቃላት የተገኘ ሲሆን፤ ትርጉማቸውም ኮምለ«ከ...ጋር»፤ እስኪሬለ«ማወቅ» ማለት ነው። ሕሊና ከመንፈሳችን ጋር በመተባበር ነገሮችን የሚያውቅና ትክክል ስንሠራ ትክክለኛነቱን የሚያረጋግጥ፤ ስናጠፋ ደግሞ የሚወቅስን ውስጣዊ ብቃት ነው። ሕሊና የእግዚአብሔር ሕግ አይደለም፤ ዳሩ ግን ለዚያው ሕግ ምስክርነቱን ይሰጣል። ሕሊና ብርሃንን ወደ ቤት የሚያስገባ መስኮት ነው፤ በመሆኑም ባለመታዘዛችን ምክንያት መስኮቱ ቢቆሽስ፤ ብርሃኑ እየደበዘዘ ይሄዳል (ማቴ. 6:22-23፤ ሮሜ 2:14-16 ተመልከት)።

ጳውሎስ ሕሊና የሚለውን ቃል በመልእክቶቹ ውስጥና በሐዋርያት ሥራ ውስጥ እንደ ተገለጸውም በአገልግሎቱም ውስጥ ጭምር በአጠቃላይ 23 ጊዜ ያህል ተጠቅሞበታል። «ስለዚህ እኔ ደግሞ በእግዚአብሔርና በሰው ፊት ሁልጊዜ ነውር የሌለባት ሕሊና ትኖረኝ ዘንድ እተጋለሁ» (የሐዋ. 24:16)። አንድ ሰው ንጹሕ ሕሊና ካለው፤ ሌሎችን ለማጥላላት የሚጥር አታላይ ሳይሆን፤ ሐቀኛ በመሆኑ ሊታመን ይችላል።

የቆሮንቶስ ሰዎች ጳውሎስ እንዳታለላቸውና ግድ የለሽ እንደ ሆነባቸው አድርገው የወቀሱት ለምን ነበር? ዕቅዶቹን ለመቀየር ስለ ተገደደ ነው። በመጀመሪያ «ጌታ ቢፈቅድ» (1ኛ ቆሮ. 16:2-8) በጋውን በቆሮንቶስ እንደሚያሳልፍ ተስፋ ሰጥቶ ነበር። ጳውሎስ የቆሮንቶስ ሰዎች ለአይሁዳውያን ድሆች አማኞች ያዋጡትን ገንዘብ ለመስብሰብና ቤተ ክርስቲያኒቱ እርሱንና የሥራ ተባባሪዎቹን ወደ ኢየሩሳሌም በሚያደርጉት ጉዞ የመሸኘት ዕድል እንድታገኝ ፈልጎ ነበር።

ሆኖም ግን ጳውሎስ ከፍተኛ ጸጸትና እፍረት ቢያድርበትም ቅሉ፤ እነዚያን ዕቅዶች ለመቀየር ተገድዶ ነበር። እኔም በራሴ ውስን አገልግሎት ውስጥ እንኳን አንዳንዴ ዕቅዶችን ለመቀየርና የጉባዔዎችን ቀናት እስከ መሰረዝ ጭምር ስለምገደድ (ሐዋርያዊ ሥልጣን ሳይኖረኝ)፤ ለገጠመው ነገር አዝንላታለሁ። ዊል ሮጀርስ እንደሚሉት፤ «ዕቅዶች ወደ ነገሮች ያደርሱዎታል፤ ዳሩ ግን መንገድዎን ማስተካከል

አለብዎት።» ጳውሎስ ወደ መቄዶንያ ሲሄድና ሲመለስ፤ ሁለት ጊዜ ቆሮንቶስን ሊጎበኝ አቅዶ ነበር። ሐሳቡም ከቆሮንቶስ የተሰበሰበውን ገንዘብ ከመቄዶንያ አብያተ ክርስቲያናት በተሰበሰበው ላይ በመጨመር ወደ ኢየሩሳሌም ለመጓዝ ነበር።

የሚያሳዝነው ግን ሁለተኛውም ዕቅድ ሳይቀር አልተሳካለትም ነበር። ለምን? ምክንያቱም በፍቅር የተሞላው ልቡ ተጨማሪ «አሳዛኝ ጉብኝት» የማድረግ ጽናት ሊኖረው አይችልም ነበር (1: 23፤ 2: 1-3)። ጳውሎስ ዕቅዶቹን እንደ ቀየረ ቀደም ሲል ያሳወቃቸው ቢሆንም፤ ተቃውሟቸው ግን ሊበርድ አልቻለም ነበር። «ሥጋዊ ጥበብ» (1: 12) እንደ ተከተለ፤ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ግድ እንዳልነበረው (1: 17)፤ እንዲሁም ዕቅዶቹን የሚወጥነው ራሱን ለማስደሰት ብቻ እንደ ሆነ በመግለጽ ወቀሱት። «ጳውሎስ አንድ ነገር ቢናገር ወይም ቢጽፍ፤ በርግጥ የሚያስበው ሌላ ነገር ነው። እርሱ አዎን የሚለው አይደለም ለማለት ሲሆን፤ አይደለም የሚለው ደግሞ አዎን ለማለት ነው» ይሉ ነበር።

አንድኛው አለመግባባት ወደ ሌላው ስለሚያመራ፤ ብዙውን ጊዜ በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል የሚፈጠሩትን አሳብ አለመግባባቶች ለማስተካከል በጣም አስቸጋሪ ነው። አንድ ጊዜ የሌሎችን ታማኝነት ወይም ቃላቸውን መጠራጠር ከጀመርን፤ ለሁሉም ዓይነት ችግሮች መከተል በሩ ወለል ብሎ ይከፈታል። ዳሩ ግን ወቃቸቹ ምንም ቢናገሩ፤ ጳውሎስ ንጹሕ ሕሊና ስለ ነበረው፤ ጸንቶ ይቆማል። የጻፈው፤ የተናገረውና የኖረው ሕይወት በሙሉ እርስ-በርሱ የሚቃረን ሳይሆን የሚደጋገፍ ነበር። በተጨማሪም፤ በመጀመሪያው ዕቅዱ ላይ «ጌታ ቢፈቅድ» የሚለውን ሐረግ ማክሉ ሊታወስ ይገባል (1ኛ ቆሮ. 16: 7 ፤ ያዕ. 4: 13-17 ተመልከት)።

ንጹሕ ሕሊና እስካለህ፤ የኢየሱስ ክርስቶስን መመለስ በመጠባበቅ ትኖራለህ (2ኛ ቆሮ. 1: 14)። «በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ቀን» የሚለው ክርስቶስ ወደሚገለጽበትና ቤተ ክርስቲያኑን ወደ ሰማይ ወደምትወሰድበት ሁኔታ ያመለክታል። ጳውሎስ በኢየሱስ ክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት በቆሮንቶስ አማኞች ደስ እንደሚሰኝና እነርሱም በእርሱ ሐሤት እንደሚያደርጉ እርግጠኛ ነበር። ዛሬ ምንም ዓይነት የአሳብ ልዩነት (ያለመግባባት) ቢኖርም፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ፊት በምንቆምበት ጊዜ፤ ሁሉም ይቅር ተብሎና ተዘንግቶ ለኢየሱስ ክርስቶስ ምስጋና ወደ ክብር ይለወጣል።

ንጹሕ ሕሊና ሲኖርህ፡ ከፍተኛውን ሥፍራ የምትሰጠው ለእግዚአብሔር ፈቃድ ይሆናል (ቁ. 15-18)። ጳውሎስ ዕቅዶችን በግድየለሽነት ወይም ሳያስብበት አልወጠነም፤ የጌታን ምሪት ሽቷል። ዳሩ ግን አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር ከእርሱ ምን እንደሚጠብቅ እርግጠኛ አልነበረም (የሐዋ. 16:6-10)፤ ይህም ሆኖ ግን እንዴት ጌታን መጠበቅ እንዳለበት ያውቅ ነበር። አነሳሽ ምክንያቶች (ዓላማዎች) ታማኝነትን የተንተራሱ ነበሩ፡ - እግዚአብሔርን እንጂ ሰዎችን ለማስደሰት አይጥርም ነበር። እንዲያውም በዚያ የመገናኛና የመጓጓዣ አገልግሎት አስቸጋሪ በነበረበት ወቅት ጳውሎስ ከሌላው ውጥረት ጎን ለጎን ስለዚህ ጉዳይ ጭምር ማሰቡን ስናስላስል መገረማችን አይቀርም።

ኢየሱስ የምንለውን ነገር በትክክል እንድንናገር አስተምሮናል። «ቃላችሁ አዎን አዎን ወይም አይደለም አይደለም ይሁን፤ ከነዚህም የወጣ ክክፋው ነው» (ማቴ. 5:37)። አዎንታዊ ወይም አሉታዊ አባባሉን ለማጠናከር ተጨማሪ ቃላት የሚጠቀመው የመሠረነት ባሕርይ ያለው ሰው ብቻ ነው። ጳውሎስ ንጹሕ ሕሊና ስለ ነበረው፡ የቆሮንቶስ ሰዎች እውነተኛ ባሕርይ እንዳለው ያውቁ ነበር። ለ18 ወራት በመካከላቸው ተገኝቶ ሲያገለግል፡ ጳውሎስ ታማኝነቱን አረጋግጦላቸዋል፤ ባሕርዩም አንድም ቀን ተለውጦ አያውቅም ነበር።

ንጹሕ ሕሊና ሲኖርህ፡ ኢየሱስ ክርስቶስን ታስከብራለህ (2ኛ ቆሮ. 1:19-20)። በተመሳሳይ ጊዜ ክርስቶስን ማስከበርና የአታላይነትን ተግባር መወጣት አይቻልም። ይህን ለማድረግ ከምክርህ ግን፡ ሕሊናህን ከማበላሸትህም ባሕርይህም በአደገኛ ሁኔታ ይቦረቦራል፤ ዞሮ ዞሮ ግን በመጨረሻ እውነት አሸንፋ ትወጣለች። የቆሮንቶስ ሰዎች ደኅንነትን ያገኙት ጳውሎስና ጓደኞቹ ኢየሱስ ክርስቶስን ስለ ሰበኩላቸው ነበር። ታዲያ እግዚአብሔር እንዴት እውነትን በሐሰተኛ መምህራን አማካኝነት ሊገልጽ ይችላል? የምንሠራው ሥራ ከምንኖረው ሕይወት ስለሚፈልቅ፡ ምስክርነቱና የአገልጋዩ እርምጃ የግድ ጎን ለጎን ሊሄዱ ይገባል።

ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ምንም ዓይነት ሰብዓዊ አዎንታ ወይም አሉታ ሊኖር አይችልም። ለሚተማመኑበት እርሱ የእግዚአብሔር «ዘላለማዊ አዎንታ» ነው። «እግዚአብሔር ለሰጠው የተስፋ ቃል ሁሉ አዎን ማለት በእርሱ ነውና፡ ስለዚህ ለእግዚአብሔር ስለ ክብሩ ለእኛ የሚነገረው አሜን በእርሱ ደግሞ ነው» (ቁ. 20)። ኢየሱስ ክርስቶስ የተስፋ ቃሎቹን

ይገልጻል፤ ይፈጽማል፤ የተስፋ ቃሎቹ የእኛ እንደ ሆኑ አድርገን እንድንቀበልም ያስችለናል። ከንጹሕ ሕሊና በረከቶች አንዱ ወደ እግዚአብሔርም ሆነ ወደ ሰው ፊት ለመቅረብ ወይም እግዚአብሔር በቃሉ ውስጥ የሚሰጠንን የተስፋ ቃሎች የራሳችን አድርገን ለመቁጠር አለመፍራታችን ነው። ጳውሎስ የራሱን የጋጢአት ልምምዶች መዝገብ ለማጥራት በእግዚአብሔር ቃል «ያለ አግባብ የመጠቀም» ጥፋት አልፈጸመም ነበር (4:2 ተመልከት)።

በመጨረሻም ልትረዳው የሚገባው ንጹሕ ሕሊና ሲኖርህ፥ ከእግዚአብሔር መንፈስ ጋር መልካም ግንኙነት እንደሚኖርህ ነው (1:21-24)። ማጽናት የሚለው ቃል የንግድ ቃል ሲሆን፥ ለውለታው በትክክል መፈጸም የሚሰጥ መተማመኛ ነው። ሻጩ ለገዢው የሚሸጠው ዕቃ አስቀድሞ በማስታወቂያ እንደ ተነገረለት አስተማማኝ ለመሆኑ ወይም የሚሰጠው አገልግሎት በተገባው ቃል ኪዳን መሠረት የሚፈጸም ለመሆኑ የሚሰጠው ማረጋገጫ ነው።

መንፈስ ቅዱስም እግዚአብሔር ሊደገፉበት የሚቻልና ተስፋ የሰጠውን ሁሉ እንደሚፈጽም የሚያመለክት ማረጋገጫው ነው። ጳውሎስ መንፈስ ቅዱስን ላለማሳዘን ይጠነቀቅ ነበር፤ እንዲሁም መንፈስ ቅዱስ ስለማይወቅሰው፥ አነሳሽ ምክንያቶቹ ትክክል እንደ ሆኑና ሕሊናውም ንጹሕ እንደ ነበር ያውቅ ነበር።

ክርስቲያኖች ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ ተቀብተዋል (ቁ. 21)። በብሉይ ኪዳን ዘመን በእግዚአብሔር የሚቀቡት ነቢያት፥ ካህናትና ነገሥታት ብቻ ነበሩ። ቅብዓታቸውም ለአገልግሎት ያስታጥቃቸው ነበር። ራሳችንን ለመንፈስ ቅዱስ በምንሰጥበት ጊዜ፥ እግዚአብሔርን እንድናገለግልና ፈሪሃ-እግዚአብሔር ያለበትን ሕይወት እንድንኖር ያስችለናል። እግዚአብሔርን ተቀባይነት ባለው መንገድ እንድናገለግል ልዩ መንፈሳዊ የመለየት ስጦታ ይሰጠናል (1 ዮሐ. 2:20፥ 27)።

በተጨማሪም የክርስቶስ ንብረት መሆናችንን ለማመልከትና በእርሱ እንደ ተጠራን ለማረጋገጥ መንፈስ ቅዱስ አትዋናል (ኤፌ. 1:13፤ 2ኛ ቆሮ. 1:22)። ከውስጣችን ያለው የመንፈስ ቅዱስ ምስክርነት እውነተኛ የእግዚአብሔር ልጆች እንጂ ለማስመስል እየጣርን እንዳለሆነ ዋስትና ይሰጠናል (ሮሜ 5:5፤ 8:9)። እንዲሁም መንፈስ ቅዱስ የእርሱ ንብረት ስለ ሆነን፥ እንደሚጠበቀን ያረጋግጣልናል።

በመጨረሻም፡ መንፈስ ቅዱስ ሌሎች ሰዎች ምን ማድረግ እንዳለባቸው ትዕዛዝ የምንሰጥ «መንፈሳዊ አምባዎች» ሳንሆን፤ ዳሩ ግን ሌሎች እንዲያድጉ ለመርዳት እንደሚሹ አገልጋዮች እናገለግል ዘንድ ያስችለናል (2ኛ ቆሮ. 1፡23-24)። የቆሮንቶስን ቤተ ክርስቲያን ያጨናነቁት የሐሰት አስተማሪዎች የአምባገነንነት ጥፋት ይፈጽሙ ስለ ነበር (2ኛ ቆሮ. 11 ተመልከት)፤ የሕዝቡ ልብ ብዙ መሥዋዕትነት ከከፈለላቸው ከጳውሎስ ሸፈተ።

መንፈስ ቅዱስ አንድ ቀን ከእርሱ ጋር በመንግሥተ-ሰማይ እንደምንሆንና የከበረውን አካል እንደምንለብስ የሚያረጋግጥልን የእግዚአብሔር «መያዣ» (ቀብድ፡ ዋስትና፡ ማስተማመኛ) ነው (ኤፌ. 1፡14 ተመልከት)። ዛሬም ቢሆን በልባችን በመንግሥተ ሰማይ በረከቶች ሐሤት እንድናደርግ ያስችለናል! በልቡ ውስጥ ካደረው መንፈስ ቅዱስ የተነሣ፤ ጳውሎስ ንጹሕ ሕሊና ስለ ነበረው በአሳብ አለመግባባት የተነሣ የሚፈጠሩ ችግሮችን በፍቅርና በትዕግሥት ለማስተናገድ ይችላል ነበር። አንተም ብትሆን የሕይወት መመሪያህ ሰዎችን ለማስደሰት እስከ ሆነ፤ የአስተሳሰብ ግጭቶች ያስጨንቁሃል፤ ዳሩ ግን የምትኖረው እግዚአብሔርን ለማስደሰት ከሆነ፤ የአሳብ ልዩነቶችን ለማስወገድ በፍቅርና በብርታት ለመጋፈጥ ትችላለህ።

የሚራራ ልብ (2ኛ ቆሮ. 2፡1-11) የእግዚአብሔር ሕዝብ እንደ መሆናችን መጠን፤ በተደጋጋሚ ሊያጋጥሙን የሚችሉትን ችግሮች ሙሉ በሙሉ ይገልጻል የሚለውን አንድ ባልታወቀ ደራሲ የተቋረጠ ስንኝ ብዙ ጊዜ እጠቅስ ነበር።

ከምንናፍቃቸው ቅዱሳን ጋራ

ለዘለዓለም በላይ መኖር

አቤት ያለው ታላቅ ክብር!

ግን - ካወቅናቸው ቅዱሳን ጋር

ዕለት ዕለት በምድር ስንኖር

መቼም አንርቅ ከማማረር!

ከቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ምዕመናን አንዱ ጳውሎስን በእጅጉ አሳዝኖት ነበር። ይህ ሰው ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 5 ውስጥ የጠቀሰውና በግልጽ በዘማዊነት ጋጢአት የተጠመደው ሰው ይሁን፤ ወይም የጳውሎስን የሐዋርያነት ሥልጣን በይፋ የተፈታተነው ሌላው ሰው፤ በርግጠኛነት ልንናገር አንችልም። ጳውሎስ ይህንኑ ችግር ለመፍታት

በፍጥነት ወደ ቆሮንቶስ የገሰገሰ ሲሆን (2ኛ ቆሮ. 2: 14፤ 13: 1)፥ በተጨማሪም ስለ ሁኔታው የሚያሳዝን ደብዳቤ ጽፎላቸዋል። በዚህም ሁሉ፥ የርገራጌ ልብ አሳይቷል። የጳውሎስን ፍቅር የሚያመለክቱትን የሚከተሉትን መረጃዎች ልብ በል።

በመጀመሪያ፥ ለሌሎች ቅድሚያ ሰጥቷል (2ኛ ቆሮ. 2: 1-4)። ስለ ራሱ ስሜቶች ሳይሆን፥ በመጀመሪያ ለሌሎች ሰዎች ስሜቶች ያስብ ነበር። በክርስትና አገልግሎታችን፥ ትልቅ ደስታ የሚያመጡልን ሰዎች ትልቅ ሐዘንም ሊፈጥሩብን ይችላሉ፤ ጳውሎስም እያለፈበት የነበረው ይህንኑ ዓይነት ልምምድ ነበር። ከልቡ ከተሰማው ጭንቀት የፈለቀና በክርስቲያን ፍቅር የታጀበ ጠንካራ ደብዳቤ ይጽፋል። ዓቢይ መሻቱም ቤተ ክርስቲያኗ የእግዚአብሔርን ቃሉን እንድታከብር፥ አጥፊውን እንድትቀጣና ለማግበራ-ምዕመናኑም ንጽሕናና ሰላም እንድታመጣ ነበር።

«የወዳጅ ማቁሰል የታመነ ነው፤ የጠላት መሳም ግን የበዛ ነው» (ምሳሌ 27: 6)። ጳውሎስ የተጠቀማቸው ቃላት የሚወዳቸውን ወገኖች ሊያሳዝኑ እንደሚችሉ ያውቅ ስለነበር፥ ልቡ በሐዘን ተነክቶ ነበር። ዳሩ ግን (ማንኛውም አፍቃሪ አባት እንደሚያውቀው) ሰውን ስለ ፍቅር ብሎ በመጉዳትና በጠላትነት በማጥቃት መካከል ያለውንም ትልቅ ልዩነት ያውቅ ነበር። አንዳንድ ጊዜ የሚወዱን ሰዎች ራሳችንን እንዳንጎዳ ሲሉ ሊቀጡን ይገባል።

ጳውሎስ ሐዋርያዊ ሥልጣኑን በመጠቀም ሰዎች እንዲያከብሩትና እንዲታዘዙት ለማድረግ ይችል ነበር፤ ይሁንና በፍቅርና በትዕግሥት ማገልገሉን መረጠ። እግዚአብሔር የጳውሎስ ዕቅዶች መለወጥ ቤተ ክርስቲያንን ከተጨማሪ ሕመም የመጠበቅ ዓላማ እንደ ነበረው ያውቅ ነበር (2ኛ ቆሮ. 1: 23-24)። ፍቅር ሁልጊዜም የሌሎችን ስሜቶች በማጤን ከማንኛውም ነገር በፊት ለእነርሱ የሚበጀውን ያስቀምጣል።

እንዲሁም ፍቅር ለሌሎች ይሻሻሉና ያድጉ ዘንድ ለመርዳት ይሻል (2ኛ ቆሮ. 2: 5-6)። እዚህ ላይ ጳውሎስ የተቃወመውንና የቤተ ክርስትያንን ቤተሰብ የከፋፈለውን ሰው ስም እንዳልጠቀሰ ማስተዋል ጠቃሚ ነው። ይሁንና ጳውሎስ ለራሱ ለሰውየው ጥቅም ሲል ቤተ ክርስቲያኗ ይህንኑ ሰው እንድትቀጣ አሳስቧል። ይህ በ1ኛ ቆሮንቶስ 5 ውስጥ የተጠቀሰው ዘማዊው ሰው ከሆነ፥ ቤተ ክርስቲያን ጉባዔ ተቀምጣ እንደ ቀጣቸውና እርሱም ከኃጢአቱ ንስሐ ገብቶ እንደ ተመለሰ እነዚሁ ቁጥሮች ያመለክታሉ።

እውነተኛ ቅጣት የፍቅርን መኖር ያመለክታል (ዕብ. 12 ተመልከት)። ልጆችን በማሳደጉ ረገድ «ዘመናዊ እይታ» ያላቸው አንዳንድ ወጣት ወላጆች ከመጠን በላይ እንደሚወዷቸው በመናገር፣ የማይታዘዙላቸውን ለመቅጣት አይፈልጉም። ዳሩ ግን በርግጥ ልጆቻቸውን ቢወዱ ኖሮ፣ ጥፋታቸውን በማሳየት እንዲታረሙ በረዷቸው ነበር።

የቤተ ክርስቲያን የሥነ-ሥርዓት እርምጃ ተወዳጅነት ያለው ወይም በስፋት የሚሠራበት ዓይነት አይደለም። እጅግ በርካታ አብያተ ክርስቲያናት ይህን ዓይነቱ ሁኔታ ሲያጋጥሟቸው ቅዱሳት መጻሕፍትን በመታዘዝ፣ «እውነትን በፍቅር በመናገር» (ኤፌ. 4፡15) ምትክ፣ ብሉም ሁኔታውን በድፍረት ከመጋፈጥ የሚመርጡት፣ ነገሩ ወደ ጎን ገሽሽ አድርገው መተውን ነው። ንጽሕና ሳይኖር፣ እውነተኛ መንፈሳዊ ሰላም ሊኖር ስለማይችል፣ «የሆነውን ሁሉ ዋጋ ከፍሎ በሰላም መኖር» የሚለው መርህ ጨርሶ መጽሐፍ ቅዱሳዊ አይደለም (ያዕ. 3፡15-18)። ወደ ጎን ገሽሽ ተደርገው የተተዉት ችግሮች፣ በኋላ የመባዛትና ከቀድሞውም የከፉ ችግሮችን የመፍጠር ዕድል አላቸው።

ጳውሎስ ያጋለጠውና ቤተ ክርስቲያን የቀጣቸው ወንድም ፍቅር ያለበት አትኩሮት ተሰጥቶት ርዳታ አግኝቷል። ልጅ ሳለሁ፣ ምንም እንኳ ከተቀበልሁት የሚልቅ ቅጣት እንደሚገባኝ መናዘዝ ቢኖርብኝም፣ ቤተሰቦቼ የሚሰጡኝን ቅጣት ሁልጊዜም አልወድም ነበር። ዳሩ ግን አሁን ወደ ኋላ ተመልሼ ሳስብ፣ ራሴን ለባሰ ጥቃት እንዳላጋልጥ ለመከላከል ሲሉ ቤተሰቦቼ ከፍቅራቸው የተነሣ እስኪጎዱኝ ድረስ ጨክነው ሊቀጡኝ በመውደዳቸው እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ። «ይህን ማድረጋችን አንተን ከሚጎዳው በላይ እኛንም ይጎዳናል» ሲሉ ይናገሩኝ የነበረው ምን ማለት እንደ ሆነ፣ አሁን በግልፅ ተረድቼዋለሁ።

በመጨረሻም፣ ፍቅር ይቅር ይላል፤ ያበረታታልም (2ኛ ቆሮ. 2፡7-11)። ጳውሎስ የቤተ ክርስቲያኗ ቤተሰብ ያንን ሰው ይቅር እንዲል ያበረታታ ሲሆን፣ ይህንኑ ምክር ከሥራ ላይ እንዲያውሉት ጠንካራ ምክንያቶችን ያቀርባል። በመጀመሪያ ደረጃ፣ ለሰውየው ይቅርታ መደረጉ «ከልክ ባለፈ ኃዘን እንዳይዋጥ» (ቁ. 7-8)፣ ለራሱ ጥቅም ሲባል ነበር። ይቅርታ የተሰበረውን ልብ ለመጠገን የሚረዳ መድኃኒት ነው። ቤተ ክርስቲያን ይህንኑ ንስሐ የገባ ሰው የፍቅሯ ተካፋይ የማድረግን ማረጋገጥ አስፈላጊ ነበር።

በራሴ የመጋቢት አገልግሎት ውስጥ፤ የሥነ-ሥርዓት እርምጃ የተወሰደባቸው አባላት ይቅርታ ተደርጎላቸው ወደ ኅብረቱ በተቀላቀሉባቸው ጉባዔዎች ላይ መልእክት አካፍያለሁ፤ እነዚህም በሕይወቴ ውስጥ ከፍተኛና የተቀደሱ ሰዓታት ነበሩ። የቤተ ክርስቲያኗ ቤተሰቦች ይቅርታ ለተደረገለት ወንድም ወይም እህት ኃጢአታቸው እንደ ተዘነጋና ወደ ኅብረቱ እንደ ተመለሱ ሲያረጋግጡላቸው አካባቢው ድንቅ በሆነ በጌታ ሕልውና ይሞላል። ልጄን የሚቀጣ ወላጅ ሁሉ ከቅጣቱ አስከትሎ ፍቅርና ይቅርታው ከልብ የመነጨ ለመሆኑ ዋስትና መስጠት አለበት፤ ይህ ካልሆነ ግን ቅጣቱ ከማቃናት ይልቅ የባሰ ጠማማነትን ያስከትላል።

ክርስቲያኖች ለጌታ ሲሉ ይቅር ለተባለው ወንድም ፍቅራቸውን ያለማንደል መለገስ አለባቸው (ቁ. 9-10)። እንዲሁም ቅጣት ለወንድም መሰጠት ያለበት ግዴታ የመሆኑን ያህል፤ ለጌታም የመታዘዝ ኃላፊነትን ያቀፈ ጉዳይ ነው። ይህን የመሰለው ችግር የሚንፀባረቀው ባዘነው ሐዋርያና ኃጢአትን በፈጸመው ወንድም መካከል ብቻ ሳይሆን፤ ኃጢአትን በፈጸመው ወንድምና በሚያዝነው አዳኝ መካከልም ጭምር ነው። ያ ወንድም በእርግጥም በቤተ ክርስቲያን እና በጳውሎስ ላይ በደል ቢፈጽምም፤ ዳሩ ግን ከሁሉም በላይ በጌታ ላይ ኃጢአትን ሠርቷል። ፍርሃት የሚያጠቃቸው የቤተ ክርስቲያን መሪዎች ይህን የመሳሰለውን ሁኔታ በታማኝነት በመጋፈጥ ምትክ «አለባብሰው» ሲያልፉት፤ የጌታን ልብ ያሳዝናሉ።

ጳውሎስ ሦስተኛ ምክንያትም ሰጥቷል፡- ጥፋት የፈጸመውን ወንድም ለቤተ ክርስቲያኗ ደኅንነት ሲሉ ይቅር ማለት ነበረባቸው (ቁ. 11)። ለኃጢአት ተገቢ የሆነ መጽሐፈ ቅዱሳዊ መፍትሔ እንዳይገኝለት ከምዕመናኑ አንዱ እንቅፋት ሲሆንና ይቅርታ ለማድረግ ሳይፈቅድ ሲቀር፤ ሰይጣን በማኅበረ-ምዕመናን ውስጥ ተልዕኮውን የሚፈጽምበት ቀላል «መነሻ» ያገኛል። ይቅርታን የማያደርግ መንፈስ ካለን፤ መንፈስ ቅዱስን በማሳዘን «ለዲያብሎስ ፈንታ» (ኤፌ. 4፡27-32) እንሰጣለን።

ከሰይጣን «ማታለያ ዘዴዎች» አንዱ ኃጢአት የሠሩ አማኞች ፍጹም ተስፋ እንዲቆርጡ መከሰስ ነው። በእኔም በኩል፤ ከሰይጣን ጭቆናና ክስ በታች በመውደቃቸው ምክንያት እርዳታ ሽተው ደብዳቤ የጻፉልኝ ወይም ስልክ የደወሉልኝ ሰዎች በብዛት አጋጥመውኛል። መንፈስ ቅዱስ የሚወቅሰን፤ ኃጢአታችንን ተናዝዘን ለመንጸት ወደ

ክርስቶስ እንድንመለስ ሲሆን፤ ዳሩ ግን ሰይጣን ተስፋ ቆርጠን የእምነት ጉዞአችንን እንድንተው ይከሰናል።

ያጠፋው ወንድም ወይም እህት ከመጽሐፍ ቅዱስ መመሪያ አኳያ ከተቀጡና ንስሐ ከገቡ በኋላ፤ የቤተ ክርስቲያኒቱ ቤተሰብ ይቅርታ በማድረግ እንደ ቀድሞው ሊያቅፏቸው ይገባል፤ ነገሩም ዳግመኛ ላይታወስ መደምደም አለበት። (ዳግም ላይወሳ)። የቤተ ክርስቲያኒቱ ቤተሰብ ወይም ከቤተሰቡ ውስጥ ማንኛውም ሰው ይቅርታን የማያደርግ መንፈስ ካለው፤ ሰይጣን በቤተ ክርስቲያን ላይ አዳዲስ ጥቃቶችን ለማስከተል በዚሁ ቀዳዳ ይጠቀማል።

ጳውሎስ ንጹሕ ሕሊናና የሚራራ ልብ ስለ ነበረው፤ ከፊቱ የተጋረጡትን ችግሮች ለማሸነፍ ችሏል። ዳሩ ግን ለድል ያበቃው ሦስተኛው መንፈሳዊ ሀብት ቀጥሎ የተጠቀሰው ነበር፡-

ድል-ነሺ እምነት (2ኛ ቆሮ. 2፡12-17)

በእስያ የተዘረጉት የጳውሎስ ዕቅዶች ሙሉ ለሙሉ የከሸፉ ይመስል ነበር። ቲቶ የት ነበር? በቆሮንቶስ ያለውስ ሁኔታ ምን ይመስል ነበር? ጳውሎስ በጢሮአዳ ለአገልግሎት የተከፈቱ በሮች ቢኖሩም፤ በእነዚያ በሮች ውስጥ እንደምኞቱ ለመመላለስ የልብ ሰላም አልነበረውም። በሰብዓዊ አባባል፤ ጦርነቱ በሰይጣን ድል-አድራጊነት የተፈጸመ ይመስል ነበር።

የቀረው ነገር ቢኖር የጳውሎስ ድል-አድራጊ እምነት ብቻ ነበር! በእርግጥም የነበረበትን ሁኔታ ተቋቁሞ፤ «ለአምላክ ምስጋና ይሁን!» (ቁ. 14) ለማለት ቻለ። ይህ የምስጋና መዝሙር የፈለቀው ጳውሎስ ጌታን በመተማመን ካገኘው ዋስትና ውስጥ ነው።

እግዚአብሔር እየመራው እንዳለ እርግጠኛ ነበር (2ኛ ቆሮ. 2፡14) ሁኔታዎቹ አመቺ ባለመሆናቸው፤ ጳውሎስ ማብቂያ ያልነበራቸውን ችግሮችና ኃዘኖች ለመግለጽ አይችልም ነበር፤ ዳሩ ግን እግዚአብሔር ሁኔታዎቹን እየተቆጣጠረ እንዳለ እርግጠኛ ነበር። አንድ አማኝ እግዚአብሔርን እስከ ወደደውና ፈቃዱን ለማድረግ እስከ ፈለገበት ጊዜ ድረስ፤ እግዚአብሔር ነገርን ሁሉ ለበጎ እንደሚያደርግለት ሁልጊዜም እርግጠኛ ሊሆን ይችላል (ሮሜ 8፡28)። ይህም ለግድየለሽነት የተሰጠ የማመካኛ የተስፋ ቃል ሳይሆን፤ ለመተማመኛ የሚረዳ ማበረታቻ ነው።

አንድ ወዳጄ በሶቫሊስት አገር ውስጥ ከሚገኝ ከአንድ ክርስቲያን መሪ ጋር ሊገናኝና ስለ አንድ መጽሐፍ ሕትመት ሊወያይ ፈልጎ ነበር። ይሁንና ከሰውየው ጋር ለመገናኘት የነበረው ዕቅድ ሳይሳካለት ቀረ። ወዳጄም በአደገኛ ሥፍራ ብቻውን ተቀምጦ የሚያደርገው ጠፍቶት ግራ ተጋብቶ ሳለ፤ አንድ የማያውቀው እንግዳ ሰው አጋጠመው። ይሁንና ያ እንግዳው ሰው ወደሚፈልገው መሪ ሊያደርሰው ቻለ! ይህም የእግዚአብሔር ፈቃድ በሥራ ላይ እንደ ነበር የሚያመለክትና ለሮሜ 8:28 ተፈፃሚነት ማረጋገጫ ነበር።

እንዲሁም ጳውሎስ እግዚአብሔር በድል እየመራው ለመሆኑ እርግጠኛ ነበር (2ኛ ቆሮ. 2:14)። በዚህ ጥቅስ ውስጥ የምናገኘው ሥዕል፤ ሮም ከጦር ሜዳ በአሸናፊነት ለሚመለሱ ጀነራሎችዋ የምታዘጋጀውን ዓይነት «የድል አቀባበል» የሚያመለክት ነበር።

አንድ ሮማዊ ጠቅላይ አዛዥ በባዕድ ምድር ላይ ሙሉ ለሙሉ ድል ከተቀዳጀ፤ ቢያንስ 5000 የጠላት ወታደሮችን ከገደለና ለንጉሠ ነገሥቱ ተጨማሪ ግዛት ካስገኘ፤ ያ ጠቅላይ አዛዥ ለሮማዊ ድል አድራጊ የሚሰጥ የክብር ሥርዓት ይደረግለታል። ከሚደረጉት የአቀባበል ሥርዓቶችም ውስጥ አንዱ ጠቅላይ አዛዥ በባልደረቦቹ ታጅቦና በወርቅ ሰረገላ ላይ ተቀምጦ የሚያልፍበት ትርዒት ነበር። በተጨማሪም የማረካቸው የጠላት ወታደሮችና የበዘበዛቸው ንብረቶች ለዕይታ ይቀርቡ ነበር። የሮም ካህናትም ድል ለነሣው ሠራዊት ባለውለተኝነታቸውን ለመግለጽ ዕጣን እያጤሱ በሥነ-ሥርዓቱ ላይ በድምቀት ይካፈሉ ነበር።

ስልፉም በከተማዬቱ ውስጥ የተለየ መንገድ ይዞ በመጓዝ፤ ምስኪኖቹ ምርኮኞች ከአራዊት ጋር በመታገል ሕዝቡን ወደሚያዝናኑበት የትርዒት ማሳያ መድረክ (ሰርከስ ማክሲመስ) ሲደርስ ያቆማል። ያም ዜጎቹ በሙሉ ሮማዊውን ድል አድራጊ በክብር የሚቀበሉበት ዕለት በሮም ታሪክ ውስጥ አንደ ልዩ ዕለት የሚቆጠር ነበር።

ይህ የታሪክ ምዕራፍ ዛሬ ሸክም ከተጫነው አማኝ ሕይወት ጋር የሚዛመደው እንዴት ነው? ታላቁ ጠቅላይ አዛዦችን ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ባዕድ ምድር (ወደዚህች ዓለም) መጥቶ፤ ጠላትን (ሰይጣንን) ሙሉ ለሙሉ ድል አድርጓል። 5000 ሰዎችን በመግደል ፈንታ፤ ከ5000 ለሚልቁ ሰዎች ሕይወትን ሰጠ - በዕለተ-ጲንጠቆስጤ የዳኑትን 3000 እና ብዙም ሳይቆይ ወደ መዳን የመጡትን 2000 ሰዎች ጨምሮ (የሐዋ. 2:41፤ 4:4)። ኢየሱስ ክርስቶስ የሰይጣንና የኃጢአት ባሪያዎች

የነበሩትን የጠፉ ነፍሳት ማርኮ ወደ መዳን አምጥቷል (ሉቃ. 11: 14-22፤ ቆላ. 2: 15፤ ኤፌ. 4: 8)። ምንኛ የሰመረ ድል ነው!

የድል-ነሺ ጀነራል ልጆች የድሉ ተካፋይ በመሆን፤ ከአባታቸው ሰረገላ ጓላ ጓላ ይከተሉ ነበር፤ ዛሬም የአማኞች ሕይወት እንዲሁ ነው - የክርስቶስን ድል መከተል። እኛ ገና ለገና ለድል አንዋጋም፤ ዳሩ ግን ድልን ተላብሰን እንዋጋለን። ለጳውሎስ በእስያም ሆነ በቆሮንቶስ የነበረው ሁኔታው ከቶውንም ድልን የሚያቀዳጀው አልነበረውም፤ ዳሩ ግን እርሱ በእግዚአብሔር ስላመነ፤ እግዚአብሔር ሽንፈትን ወደ ድል አድራጊነት ለወጠው።

በመጨረሻም፤ ጳውሎስ እግዚአብሔር ሲመራው ሳለ እየተጠቀመበት እንደ ሆነ እርግጠኛ ነበር (2ኛ ቆሮ. 2: 14-17)። የሮም ካህናት በሥርዓቱ ላይ ዕጣን በሚያጤሱበት ጊዜ፤ ከዚያ የሚመጣው ሽታ በተለያዩ ሰዎች ላይ የተለያየ ስሜት ያሳድር ነበር። ለድል-ነሺ ወታደሮች፤ ይህ የሕይወትና የድል ሽታ ሲሆን፤ ዳሩ ግን ድል ለተመቱት ወታደሮች የሽንፈትና የሞት ሽታ ነበር። በአራዊት ተቦጫጭቀው የሚሞቱበት ጊዜ እየተቃረበ ነውና።

ጳውሎስ ይህንን የዕጣን ምስል በመጠቀም፤ የክርስትናን አገልግሎት ገልጿል። አማኞችን በሕይወታቸውና በሥራቸው የኢየሱስ ክርስቶስን መልካም መዓዛ እንደሚያመነጩ ዕጣኖች አድርጎ ይመለከታቸዋል። ለእግዚአብሔር አማኞች የኢየሱስ ክርስቶስ መልካም መዓዛዎች ናቸው። ለሌሎች አማኞች የሕይወት ሽታዎች ስንሆን፤ ዳሩ ግን ለማያምኑ ሰዎች የሞት ሽታዎች ነን። በሌላ አባባል፤ የክርስትና ሕይወትና አገልግሎት የሕይወትና የሞት ጉዳዮች ናቸው። የምንኖርበት ወይም የምንሠራበት ሁኔታ ዙርያችንን ለከበበን የተጎሳቆለ ዓለም የሕይወት ወይም የሞት ትርጉም ሊኖረው ይችላል።

ጳውሎስ፤ «ለዚህ ነገር የሚበቃ ማን ነው?» (ቁ. 16) ብሎ መጮኹ የሚያስደንቅ አይሆንም። በቀጣዩ ምዕራፍ ውስጥ የዚህን ጥያቄ ምላሽ ይሰጣል፡ - «ብቃታችን ከእግዚአብሔር ነው» (3: 5)። ለቆሮንቶስ ሰዎች ልቡ ንጹሕ እንደ ሆነና አነሳሽ ዓላማዎቹም ታማኝ እንደ ሆኑ ይገልጽላቸዋል። እንደዚሁም የድል-ነሺውን አዳኝ ፈለግ ተከትሎ ሲመላለስ ሳለ በብልጠት ተጠቅሞ በእግዚአብሔር ቃል «የሚነግድበት» ምክንያት አልነበረውም። እነርሱ የእርሱን አሳብ ላይረዱ ቢችሉም፤ ዳሩ ግን እግዚአብሔር ልቡን ያውቅ ነበር።

«እወድቃለሁ» ብለን ተስፋ መቁረጥ የለብንም! ሁኔታዎች ተስፋ ሊያስቆርጡን፣ ሰዎች ሊቃወሙንና አሳባችንን ላይረዱልን ይችላሉ፤ ዳሩ ግን ውጊያውን ድል ለመንሣት በክርስቶስ መንፈሳዊ ሀብቶች አሉን፡- ንጹሕ ሕሊና፣ የሚራራ ልብና ድል የሚነሳ እምነት።

«እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ከሆነ ማን ይቃወመናል? ... በዚህ ሁሉ ግን በወደደን በእርሱ ከአሸናፊዎች እንበልጣለን» (ሮሜ 8: 31÷37)።

ከክብር ወደ ክብር

2ኛ ቆሮንቶስ 3

እውነተኛ ነገር በሚኖርበት ጊዜ ሁሉ፤ ሰዎች የማስመሰል ተግባር ሲፈጽሙ ይታያል። ሌላው ቀርቶ የኪነ-ጥበብ ሃያሲያን እንኳ «ምርጥ ሥራዎች» ተብለው በቀረቡ አስመሳይ የሥዕላ ሥዕል ቅጾች ተሞኝተዋል፤ እንደዚሁም እውነተኛ አሳታሚዎችም «ከፍተኛ ጠቀሜታ ያላቸው መዛግብት» እንደ ሆኑ በመቁጠር የገዙዋቸው ንብረቶች በማስመሰል የተሠሩ መሆናቸውን ዘግይተው ይረዳሉ። ይህን የመሳሰለውን ማጭበርበር ስንመለከት፤ ሄነሪ ዎርድ ቢቸር የተባሉት ሰው «ለውሸት ምንጊዜም ምርኩዙ እውነት ነው» በማለት የተናገሩትን ነገር ሐቀኝነት ያስታውሰናል።

የእግዚአብሔር የጸጋ ወንጌል በአሕዛብ መካከል መሠራጨት ከጀመረ ብዙም ሳይሰነብት፤ የጸጋና የሕግ ቅልቅል የሆነው የማስመሰል «ወንጌል» ብቅ ማለት ጀመረ። ይህም ተግባር የተከናወነው «አይሁዳውያን ወግ አጥባቂዎች» ብለን በምንጠራቸው ቀናተኛ ቡድኖች ነበር። ጳውሎስ የገላትያ ሰዎች እምነታቸውን ውድቅ እንዲያደርጉባቸው የጻፈላቸው ሲሆን፤ በ2ኛ ቆሮንቶስም ውስጥ ስለ እነዚህ ወገኖች ብዙ ጊዜ ይጠቅሳል።

የእነዚህ ቡድኖች ዓቢይ መልእክት ያተኮረው ደኅንነት የሚገኘው በክርስቶስ በማመንና ሕግን በመጠበቅ እንደ ሆነ በማስገንዘብ ላይ ነበር (የሐዋ. 15 ክፍ. 1 ጀምሮ)። እንደዚሁም አማኙ በእምነቱ ፍጹም የሚሆነው የሙሴን ሕግ በመጠበቅ እንደ ሆነ ያስተምሩ ነበር። እንዲሁም ደካማው ሰብዓዊ ተፈጥሮ ክርስቶስን ከመታመንና መንፈስ ቅዱስ እንዲሠራ ከመፍቀድ ይልቅ፤ ቀደምትነቱን ሃይማኖታዊ ግቦችን ለመጨበጥ በመስጠቱ፤ «የሕጋዊነት ወንጌላቸው» ከፍተኛ ተወዳጅነትን ሊያተርፍ ችሎ ነበር። ለሰብዓዊው ሚዛን፤ ከእውነተኛ ጽድቅ ይልቅ «ሃይማኖት»ን መለካት በጣም ቀላል ነው።

ጳውሎስ እነዚህን የሐሰት አስተማሪዎች የእግዚአብሔር ቃል «ሽቃሮች» አድርጎ ይመለከታቸዋል (2ኛ ቆሮ. 2፡17 ተመልከት) - አላዋቂዎችን የሚበዘብዙ «ሃይማኖታዊ ቀማኞች» ማታለል

የተሞላበትን የመጽሐፍ ቅዱስ ማስተማሪያ ዘዴዎቻቸውን ከመነሻው አውግዟል (4:2)፤ ነፍሳትን እንደ ማረኩ በመግለጽ ለመመካት የቃጡበትንም ሁኔታ አናንቋል (10:12-18)። የቆሮንቶስ ሰዎች ጳውሎስ ያሳበባቸውን ልዩ እርዳታ በመሰብሰብ በኩል ወደ ኋላ ከቀሩባቸው ምክንያቶች አንዱ እነዚህ ቀናተኛ አይሁዳውያን ቤተ ክርስቲያንን ስለ ዘረፉ ነበር (11:7-12፥ 20፤ 12-14)።

ለመሆኑ ጳውሎስ የነዚህን ሕጋውያን የሐሰት አስተማሪዎች የእምነት ትምህርቶችና ልምዶች እርባና-ቢስነት ያረጋገጠው እንዴት ነበር? የእግዚአብሔርን የጸጋ አገልግሎት የላቀ ክብር በማሳየት ነበር። በ2ኛ ቆሮንቶስ ምዕራፍ 3 ጳውሎስ የአሮጌውን ቃል ኪዳን አገልግሎት (ሕግ) ከአዲሱ ኪዳን አገልግሎት (ጸጋ) ጋር በማንጻጸር፥ የአዲሱን ኪዳን አገልግሎት የበላይነት አረጋግጧል። እነሆ ያቀረባቸውን ማንጻጸሪያዎች ተመልከት፡-

የድንጋይ ጽላት - የሰው ልብ ጽላት (2ኛ ቆሮ. 3:1-3)

እነዚህ አይሁዳዊነትን ለማስፋፋት የሚታገሉ ወገኖች፥ በኢየሩሳሌም ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከሚገኙ «ታላላቅ ሰዎች» «የምስጋና ደብዳቤ» (ቁ. 1 አዲስ ትርጉም) እንደ ተቀበሉና ጳውሎስ ግን ይህን ያህል አስፈላጊ ከበሬታዎች እንዳልነበሩት በትምክህት ይናገራሉ። አንድ ሰው የግል ከበሬታውን እግዚአብሔር ስለ እርሱ በሚያውቀው ሳይሆን፥ ሰዎች ስለ እርሱ በሚናገሩት ነገር መለካቱ የሚያሳዝን ነው። ጳውሎስ ከቤተ ክርስቲያን መሪዎች የሚያሞካሽ ደብዳቤ አላስፈለገውም፡- አስፈላጊዎቹ ምስጋናዎቹ ሕይወቱና አገልግሎቱ ብቻ ነበሩ።

እግዚአብሔር ሕግን ሲሰጥ፥ በድንጋይ ጽላቶች ላይ የቀረጸቸው ሲሆን፥ እነዚያም ጽላቶች በቃል ኪዳኑ ታቦት ውስጥ ተቀምጠው ነበር። ምንም እንኳ እስራኤላውያን ሁለቱን የድንጋይ ጽላቶች ለማንበብ ቢችሉም፥ ሆኖም ግን ይኸው ልምምድ በራሱ ሕይወታቸውን ሊለውጥ አይችልም ነበር። ሕግ ውጫዊ ነገር ሲሆን፥ የሰዎች ሕይወት እንዲለወጥ ከተፈለገ፥ ውስጣዊ ኃይል ያስፈልጋቸዋል። አንድ የሕግ ሰው «ይህን አድርግ!» ወይም «ይህን አታድርግ!» የሚል ትዕዛዝ ይሰጠናል እንጂ፥ የምንታዘዝበትን ኃይል አያጎናጽፈንም። ብንታዘዝ እንኳ፥ ከልብ የመነጨ ስለማይሆን፥ ማብቂያችን ከቀድሞው ሁኔታችን የከፋ ይሆናል!

የጸጋ አገልግሎት ግን ልብን ይለውጣል። የእግዚአብሔር መንፈስ የእግዚአብሔርን ቃል በመጠቀም ከልብ ውስጥ ይጽፋል። የቆሮንቶስ ሰዎች ጳውሎስ ወደ እነርሱ በመጣ ጊዜ የከፉ ኃጢአተኞች ነበሩ፤ ዳሩ ግን የእግዚአብሔር የጸጋ አገልግሎት ሕይወታቸውን ሙሉ ለሙሉ ለወጠው (1ኛ ቆሮ. 6: 9-11 ተመልከት)። ይህም የእግዚአብሔር የጸጋ ልምምዳቸው የሐሰት አስተማሪዎች ተሸክመው ከሚዘሩዋቸው የምስጋና ደብዳቤ የላቀ ትርጉም ይሰጣቸው ነበር። የቆሮንቶስ አማኞች በጳውሎስ ልብ ውስጥ በፍቅር የተጻፉ ሲሆን፤ በዚያው መጠን ደግሞ የእግዚአብሔር መንፈስ «የክርስቶስ ሕያው መልእክተኞች» አድርጎ፤ እውነትን በእነርሱም ልብ ላይ ጽፎት ነበር።

የአገልግሎት መፈተኛው የተለወጠ ሕይወት እንጂ፤ ይህን ያህል ሠርቻለሁ በማለት የሚቀርብ የመረጃ ጋጋታ አይደለም። ለሕግ አጥባቂው ሰው ግን አገልግሎቱን «በውጫዊ» መመዘኛዎች ስለሚለካ፤ ራሱን ለማወደስ ይቀለዋል። በእግዚአብሔር መንፈስ ላይ ተደግፎ የሚያገለግል አማኝ ውጤቶቹን ለጌታ መልቀቅ አለበት። እንግዲህ የቆሮንቶስ ሰዎች ትምክህተኞቹን የአይሁዳዊነት አስተማሪዎች ተከትለው፤ ከፍርድ ያዳናቸውን ሰው ልብ በሐዘን መስበራቸው እንደ ምን የሚያሳዝን ነገር ነው!

ሞት - ሕይወት (2ኛ ቆሮ. 3: 4-6)

ጳውሎስ ምን ጊዜም ቢሆን ክብሩን ለራሱ ሳይሆን፤ ለእግዚአብሔር ለመስጠት የፈጠነ ነበር። መተማመኛው እግዚአብሔር እንደ መሆኑ፤ ብቃቱም የሚመጣለት ከእግዚአብሔር ነበር። ጳውሎስ ንቁና በሚገባ የተማረ ሰው ቢሆንም፤ በጌታ እንጂ በራሱ ብቃት ላይ አልተደገፈም።

በርግጥ የሕግ መምህራን፤ ማንኛውም ሰው ሕግን በመጠበቅ መንፈሳዊ ሊሆን እንደሚችል አስተምረዋል። ዳሩ ግን የሕግ ትምህርት የሰዎችን ራስ-ወዳድነት አዝማሚያ የሚያነሳብት ነው። በእግዚአብሔር ጸጋ ላይ የምናተኩር ከሆን፤ ሰዎች ራሳቸውን ለማዳን የማይችሉ የጠፉ ኃጢአተኞች መሆናቸውን መናገር አለብን። የጳውሎስ ምስክርነት «ነገር ግን አሁን የሆንሁትን የሆንሁት በእግዚአብሔር ጸጋ ነው» (1ኛ ቆሮ. 15: 10 - አዲስ ትርጉም) የሚል ነበር። ማንም ሰው በራሱ ከሰዎች ልብ ዘልቆ የሚደርስ አገልግሎት የማቅረብ ብቃት የለውም። ያ ብቃት ሊመጣ የሚችለው ከእግዚአብሔር ዘንድ ብቻ ነው።

ይህን ምዕራፍ ስታነብ ሳለ፤ ጳውሎስ አሮጌውንና አዲሱን ቃልኪዳን በሚያነጻጽርበት ወቅት የሚሰጣቸውን ስያሜዎች በጥንቃቄ አስተውል። በቁጥር 6 ውስጥ፤ «ፊደል» የሚለው ቃል የአሮጌውን ቃል ኪዳን ሕግ የሚያመለክት ሲሆን፤ «መንፈስ» ደግሞ አዲሱን የጸጋ መልእክት ያሳያል። እዚህ ላይ ጳውሎስ ሁለት የመጽሐፍ ቅዱስ አተረጓጎሞችን ማለትም «ቃል በቃል ትርጉም» እና «መንፈሳዊ ትርጉም» እያነጻጸረ አልነበረም። በምትኩ፤ የብሉይ ኪዳን ሕግ ሕይወት ሊሰጥ እንደማይችልና የሞት አገልግሎት እንደ ሆነ ለአንባቢዎቹ እያስታወሰ ነበር (ገላ. 3:21 ተመልከት)። ኢየሱስ በመስቀል ላይ ከፈጸመው ሥራ የተነሣ፤ ወንጌሉ ለሚያምኑት ሕይወት ይሰጣል።

ጳውሎስ ሕግ ስህተት እንደ ሆነ ወይም አገልግሎቱ አላስፈላጊ እንዳልሆነ እየገለጸ አልነበረም። አሳቡ ከዚህ የራቀ ነው! ጳውሎስ አንድ ኃጢአተኛ በእግዚአብሔር ጸጋ ከመዳኑ በፊት፤ በሕግ ሊገደልና ተስፋ በሌለው ሁኔታ ሊኮነን እንደሚገባው ጭምር ያውቅ ነበር። መጥምቁ ዮሐንስ ለኢየሱስና የሚያድን ጸጋ ላለበት መልእክቱ መንገድ የሚጠርግ፤ የፍርድ መልእክት ይዞ ነበር የመጣው።

የሕግ አገልግሎት ሞትን ያመጣል። በሕግጋት ትምህርቶች የሚመረቁ ሰባኪዎች ማህበሮቻቸውን ጽልመት ባጠላበት የበደለኛነት ደመና ውስጥ ሸሽገው ያኖራሉ፤ ይህም ደስታቸውን፤ ኃይላቸውንና ለክርስቶስ የሚኖራቸውን ፍሬያማ ምስክርነት ይገድለዋል። የየግል ችሎታቸውን ባለማቋረጥ የሚያነፃፅሩ፤ «ውጤቶቻቸውን» የሚያወዳድሩ፤ ብሉም እርስ በርስ የሚቀናኑና የሚፎካካሩ ክርስቲያኖች ብዙም ሳይቆይ በሥጋ እንጂ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል እንደማይደገፉ ይረዳሉ። አሥርቱን ትዕዛዛት ጨምሮ፤ የሰውን ሕይወት የሚለውጥ መመዘኛ ከቶውንም ሊገኝ አልቻለም። የጠፋትን ኃጢአተኞች ኢየሱስ ክርስቶስን ወደሚያስከብሩ መልእክተኞች ሊለውጥ የሚችለው፤ በእግዚአብሔር መንፈስ የሚስተናገደው የእግዚአብሔር ጸጋ ብቻ ነው።

ጳውሎስ የአዲሱን ቃል ኪዳን ትምህርቱን ለአጋጣሚው እንዲስማማ ብሎ የፈጠረው አልነበረም። እንደ ጥንቁቅ የቅዱሳት መጻሕፍት ተማሪነቱ፤ ጳውሎስ ኤርምያስ 31:27-34፤ እንዲሁም ሕዝቅኤል 11:14-21ን አንብቦ ነበር። በአዲስ ኪዳን ውስጥ ዕብራውያን ምዕራፍ 8-10 መጠናት ያለበት ቁልፍ ምንባብ ነው። በውጫዊ ታዛዥነት ላይ የሚያተኩረው አሮጌው ኪዳን፤ ለአዲሱ የጸጋ መልእክትና ለውስጣዊ የልብ ለውጥ ቅድመ ዝግጅት ነበር።

የሚደበዝዝ ክብር - የሚበዛ ክብር (2ኛ ቆሮ. 3: 7-11)

ይህ አንቀጽ የምዕራፉ እምብርት ስለ ሆነ፤ ከዘጸአት 34: 29-35 ጋር ተያይዞ መጠናት አለበት። የሕግ መስጠት፤ የድንኳንና የቤተ መቅደስ አገልግሎት ውስጥ በትክክል ክብር ያልተለየው ስለ ነበረ፤ ጳውሎስም ቢሆን ይህን የአርጌውን ኪዳን ክብር አልካደም። ዳሩ ግን እርሱ ለማጠናከር የፈለገው የአዲሱ ኪዳን የጸጋ ኪዳን ክብር እጅግ የሚበልጥ መሆኑንና ለዚሁም በርካታ ምክንያቶች እንዳሉት ነበር።

1. የአዲሱ ኪዳን ክብር ማለት መንፈሳዊ ሕይወት እንጂ፥ ሞት አይደለም (2ኛ ቆሮ. 3: 7-8)። ሙሴ ከእግዚአብሔር ጋር ከተነጋገረ በኋላ ከተራራው ላይ ሲወርድ፤ ፊቱ በእግዚአብሔር ክብር ያበራ ነበር። ይህም ከሕግ መስጠት ክብር አንዱ አካል ስለ ነበር፤ ሕዝቡን አስደንቆአቸዋል። ከዚያም ጳውሎስ፤ ሞትን ባመጣው የሕግ መስጠት ውስጥ ክብር ከነበረ፤ ሕይወትን በሚያመጣው አገልግሎት ውስጥ ምንኛ የበለጠ ክብር ይኖር ይሆን! በማለት ይሞግታል።

እንደ አይሁዳዊነት ወግ አክራሪዎች ሁሉ ሕግ-አጥባቂዎችም የሕግን ክብር አጉልተው ለማሳየትና ደካማ ጎኑን ለመሸፈን ይጥራሉ። ጳውሎስ በገላትያ ለሚገኙ አብያተ ክርስቲያናት በጻፈው ደብዳቤ፤ የሕግን ደካማነት በሚገባ አመልክቷል፡ - ሕግ የጠፋን ኃጢአተኛ ሊያጸድቅ (ገላ. 2: 16፤ 2: 21)፤ መንፈስ ቅዱስን ሊሰጥ (3: 2)፤ ርስትን ሊሰጥ (3: 18)፤ ሕይወትን ሊሰጥ (3: 21)፤ ወይም ነጻነትን ሊሰጥ አይችልም (4: 8-10)። ዳሩ ግን የሕግ ክብር ለሙታን እንደሚደረገው አገልግሎት ዓይነት ክብር ነው።

2. የአዲሱ ኪዳን ክብር ማለት ጽድቅ እንጂ ኩነኔ አይደለም (2ኛ ቆሮ. 3: 9-10)። ለሕግ በመታዘዝ ደገንነት ስለማይገኝ፤ ሕግ የተሰጠው ለደገንነት ዓላማ አልነበረም። ሆኖም ሕግን መተላለፍ ኩነኔ ስለሚያመጣ፤ ፊታችን ምንኛ እንዳደፈ እንደሚያሳይ መስተዋት ነው ለማለት ይቻላል። ዳሩ ግን በመስተዋቱ ውስጥ ፊታችንን ልንታጠብ አንችልም።

የአዲሱ ኪዳን አገልግሎት ጽድቅን የሚያመጣ ሲሆን፤ ሕይወትን ለእግዚአብሔር ክብር ይለውጣል። ለሰው እጅግ የሚያስፈልገው ጽድቅ ሲሆን፤ እግዚአብሔርም የሚሰጠው ከሁሉም የላቀው ስጦታ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን የሚገኘው ጽድቅ ነው። «ጽድቅስ በሕግ በኩል ከሆነ፤ እንኪያስ ክርስቶስ በከንቱ ሞተ!» (ገላ. 2: 21)። ከሕግ በታች ለመኖር የሚሞክር ሰው ይበልጥ የበደለኛነት ስሜት እየተጫነው ይሄዳል፤ ይህም

ተስፋ የመቁረጥና የመገለልን ስሜት ሊያስከትል ይችላል። የተቀባይነት ስሜትና ደስታ ሊኖረን የሚችለው በክርስቶስ ስንታመንና በእግዚአብሔር ጸጋ አምነን ስንመላለስ ብቻ ነው።

ሁለተኛ ቆሮንቶስ 3: 10 ሕግ እጅግ የበለጠ ክብር ካለው የእግዚአብሔር የጸጋ አገልግሎት ጋር ሲነጻጸር «ክብሩን እንዳጣ» ያህል እንደሚቆጠር ይናገራል። ባጭሩ ሊወዳደሩ አይችሉም ማለት ነው። የሚያሳዝነው የበደለኛነትን ስሜት እስካላነገቡ ጊዜ ድረስ፡ «መንፈሳዊነት የማይሰማቸው» አንዳንድ ሰዎች መኖራቸው ነው። ሕግ የዕዳን ስንሰለትና (ቆላ. 2: 14) የሚቀጣንን ተቆጣጣሪ (ገላ. 4: 1-5) የሚመስል፡ ብሎም ለመሸከም የማይሞክሩት ብርቱ ቀንበር ስለ ሆነ፡ በደልና ኩነኔ ያመጣል (ገላ. 5: 1፤ የሐዋ. 15: 10)።

3. የአዲሱ ኪዳን ክብር ቋሚ እንጂ ጊዜያዊ አይደለም (2ኛ ቆሮ. 3: 11)። በዚህ ሥፍራ የተጠቀሰው የጊዜ አመልካች ግስ (አንቀጽ) በጣም አስፈላጊ ነው፡- «ያ ይሻር የነበረው» ጳውሎስ የጻፈው ወደ ፍጻሜ የሚነጉደውና አዲስ የሚያቆጠቁጠው ዘመን የጋርዮሽ ሚና በሚጫወቱበት የታሪክ ወቅት ነበር። አዲሱ የጸጋ ዘመን የተጀመረ ቢሆንም፡ ዳሩ ግን የቤተ መቅደስ አገልግሎቶች አሁንም የቀድሞውን መልክ ይዘው ይከናወኑ ነበር፤ ሕዝበ - እስራኤልም ገና ከሕግ በታች ይኖር ነበር። በ70 ዓ.ም. የኢየሩሳሌም ከተማና ቤተ መቅደሱ በሮም ተደመሰሱ፤ ያም የአይሁድን የሃይማኖት ዘይቤ ከፍጻሜ አደረሰው።

የአይሁድ እምነት አስፋፊዎች የቆሮንቶስ አማኞች የኋሊት ተጉዘው ከሕግ በታች እንዲኖሩና ሁለቱን ኪዳኖች «እንዲቀላቅሉ» ፈለጉ። ጳውሎስም፡ «ወደ ኋላ ተመልሳችሁ፡ ጊዜያዊና ጠፊ ወደ ሆነው ነገር ለምን ትሄዳላችሁ? ይበልጥ እየደመቀና እየመጠቀ በሚሄደው በአዲሱ ኪዳን ክብር ውስጥ ኑሩ» ይላቸዋል። የሕግ ክብር ያለፈ ታሪክ ክብር ብቻ ሲሆን፡ የአዲሱ ኪዳን ክብር የአሁኑ ልምምድ ክብር ነው። አማኞች እንደ መሆናችን፡ «ከክብር ወደ ክብር» (3: 18) ልንለወጥ እንችላለን፤ ይህንን ደግሞ ሕግ ከቶውንም ሊሠራው የማይችለው ነገር ነው።

በጳውሎስ ዘመን የሕግ ክብር እየደበዘዘ ነበር፤ ዛሬ ያ ክብር በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ብቻ ተመዝግቦ ይገኛል። ዛሬ የእስራኤል ሕዝብ ቤተ መቅደስም ሆነ የካህናት አገልግሎት የለውም። ደግሞም ሕዝቡ አዲስ ቤተ መቅደስ ቢሠራ እንኳን፡ በቅዱስ-ቅዱሳን ውስጥ

የሚያድረው የእግዚአብሔር መለኮታዊ ክብር አሁን ሊኖር አይችልም። የሙሴ ሕግ ከዚህ ቀደም ከፍተኛ ክብር የነበረው ሃይማኖት ነበር፤ ዛሬ ግን ያ ክብር የለውም። ብርሃኑ ሥፍራውን ለቅቆአል፡- የቀረው ነገር ቢኖር ጥላው ብራ ነው (ቆላ. 2: 16-17)።

ጳውሎስ የጸጋ አገልግሎት ሕይወትን እንደሚያስገኝ (ቁ. 4-6)፥ እየደመቀና እየጨመረ የሚሄድ ክብር ያዘለ መሆኑንና (ቁ. 7-11) ውስጣዊ ጠቀሜታ (2ኛ ቆሮ. 3: 1-3) እንዳለው ገልጿል። የዚህኑ የአዲሱን ኪዳን የጸጋ አገልግሎት የበላይነት ለማረጋገጥ አንድ የመጨረሻ ማነጻጸሪያ ያቀርባል፡-

ስውርነት - ግልጽነት (2ኛ ቆሮ. 3: 12-18)

መጽሐፍ ቅዱስ መልእክቱን ለማስተላለፍ በተምሳሌቶች፥ በዘይቤዎችና በሌሎችም ሥነ ጽሑፋዊ ዘዴዎች ስለሚጠቀም፥ በመሠረቱ «(ሥዕላዊ) ገላጭ መጽሐፍ» ነው። ጳውሎስ በዚህ አንቀጽ ውስጥ፥ ክብር የሞላበትን ነጻነትና ግልጽነት ተጎናጽፎ ከጸጋ ሥር የሚገኘውን የክርስትና ሕይወት ለማብራራት፥ በሙሴና በፊት መጋረጃው ዓይነት-ርግብ ታሪክ ይጠቀማል። ጳውሎስ ከሙሴ ልምምድ ውስጥ ያገኘው ግንዛቤ፥ እኔና አንተ በዘጸአት 34:29-25 ያለውን ክፍል በማንበብ ልናገኝ ከምንችለው በላይ የጠለቀ መንፈሳዊ ትርጉም ያዘለ ነው።

1. ታሪካዊ ክስተት (2ኛ ቆሮ. 3: 12)። በአገልግሎትህ ላይ የእግዚአብሔር ክብር እያበራ ሲሄድ ለምትናገረው ነገር ድፍረት ሊኖርህ ይችላል፤ ጳውሎስ ደግሞ ይህንን ድፍረቱን አልሸሸገውም። ከሙሴ በተቃራኒ፥ ጳውሎስ የሚሸሸገው አንዳችም ነገር አልነበረውም።

ሙሴ ከእግዚአብሔር ጋር ሲነጋገር ቆይቶ ሲመለስ፥ ፊቱ የእግዚአብሔር ክብር በማንጸባረቅ ያበራ ነበር። ለሰዎች ንግግር በሚያደርግበት ጊዜ፥ ከፊቱ ላይ ክብሩን ያዩና ይደነቁ ጀመር። ዳሩ ግን ሙሴ ከብሩ እንደሚደበዝዝ ያውቅ ነበረና ሕዝቡን አስተምሮ ሲያበቃ፥ ፊቱን በዓይነት-ርግብ ይሸፍን ነበር። ይህም ክብሩን ከእርሱ መለየት እንዳይመለከቱ አደረጋቸው። ታዲያ ክብሩን እያጣ ያለውን መሪ መከተል የሚፈልግ ሰው ይኖር ይሆን?

በቁጥር 13 ላይ «መጨረሻ» ተብሎ የተተረጎመው ቃል ሁለት ትርጉሞች አሉት - «ዓላማ» እና «ፍጻሜ» የሚሉ። ዓይነት-ርግቡ ሰዎች የሙሴ ክብር እየደበዘዘ ሂደት «ከፍጻሜ» የሚደርስበትን ሁኔታ

እንዳይመለከቱ ማዕቀብ ጣለባቸው። እንዲሁም ደግሞ ይኸው ዓይነት-ርግብ ከሚደበዝዘው ክብር በስቲያ ያለውን «ዓላማ» እንዳይረዱ አሁንም ጋረዳቸው። ከዚህ በተጨማሪም ሕጉ በቅርቡ የተሰጠ ስለ ነበር፤ ሕዝቡ ይህ የክበረው ሥርዓት ጊዜያዊ ስለ መሆኑ ይነገራቸው ዘንድ አልተዘጋጁም ነበር። የሕጉ ቃል ኪዳን ወደፊት ለሚከሰት ለአንድ ከዚያ በላይ ለላቀ ነገር መዘጋጃ የመሆኑ እውነት አልተገለጸላቸውም ነበር።

2. ብሔራዊ ተዛምዶ (2ኛ ቆሮ. 3: 14-17)። ጳውሎስ ለእስራኤል ልዩ ፍቅር የነበረው ሲሆን፤ ወገኖቹ በክርስቶስ አምነው ሲድኑ ለማየት ከፍተኛ ሸክም እንዳለበትም ይሰማው ነበር (ሮሜ 9: 1-3)። ዳሩ ግን የአይሁድ ሕዝብ መሢሐቸውን ያልተቀበሉት ለምን ነበር? ጳውሎስ የአሕዛብ ሚሲዮናዊ እንደ መሆኑ፤ በርካታ አሕዛቦች በጌታ ሲታመኑና ዳሩ ግን አይሁዶች - የራሱ ወገኖች - እውነትን በመግፋት እርሱንና ቤተ ክርስቲያንን ሲያሳድዱ ይመለከት ነበር።

ለዚህስ ምክንያቱ ምን ይሆን? ምክንያቱ፤ አእምሮአቸውንና ልባቸውን የከለለው «መንፈሳዊ መጋረጃ» ስለ ነበረ ነው። «መንፈሳዊ ዓይኖቻቸው» ስለ ታወሩ፤ የብሉይ ኪዳን መጻሕፍትን ሲያነቡ፤ ስለ ገዛ መሢሐቸው የተገለጸውን እውነት ለማየት አይችሉም ነበር። ምንም እንኳን ቅዱሳት መጻሕፍት በምክራቦች ውስጥ ሥርዓት ባለው መንገድ ቢነበቡም፤ አይሁዳውያን ግን እግዚአብሔር የሰጣቸውን መንፈሳዊ መልእክት አልተረዱም ነበር። በገዛ ሃይማኖታቸው ታውረው ነበር።

ከደገነነት ርቀው ለባዘኑት የእስራኤል ልጆች አንዳች ተስፋ ይኖር ይሆን? አዎን፤ አለ! «ወደ ጌታ (ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ) ግን ዘወር ባለ ጊዜ ሁሉ መጋረጃው ይወሰዳል» (2ኛ ቆሮ. 3: 16)።

በመጋቢነት ባገለገልሁባቸው በሦስት አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ያመኑትን አይሁዳውያን ማጥመቅ ደስ ይለኝ ነበር። ዳግም ከተወለዱ በኋላ አእምሮአቸው በሚያስደንቅ ሁኔታ ለቅዱሳት መጻሕፍት ይከፈታል። አንድ ሰው ስለዚህ ልምምዱ ሲያጫውተኝ «ልክ ቅርፊት ከዓይኔ እንደሚወድቅ ያህል ማለት ነው። እንዲያውም እኔ የማየውን ነገር ሁሉም ሰዎች ለምን እንደማያዩት በማሰብ እደነቃለሁ!» ብሎኛል። መጋረጃው በእግዚአብሔር መንፈስ አማካኝነት ስለሚወገድ፤ መንፈሳዊ ዕይታን ያገኛሉ።

ዳሩ ግን ከእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ውጭ ማንኛውም ኃጢአተኛ - አይሁዳዊ ወይም አሕዛብ - ወደ ክርስቶስ ሊመለስ አይችልም። «ጌታ ግን መንፈስ ነው» (ቁ. 17)። ይህ ዓረፍተ

ነገር መንፈስ ቅዱስ አምላክ መሆኑን የሚያመለክት ነው። በቆሮንቶስ ውስጥ ቤተ ክርስቲያንን የሚያውኩ የአይሁድ ትምህርት አጥባቂዎች የሰዎችን ሕይወት ለመለወጥ በሕግ ላይ ይመረኮዙ ነበረ፤ ዳሩ ግን መንፈሳዊ መለወጥን የሚያመጣው የእግዚአብሔር መንፈስ ብቻ ነው። ሕግ የሚሰጠን ነገር ቢኖር እስራትን ብቻ ነው፤ ዳሩ ግን መንፈስ ቅዱስ ወደ ነጻነት ሕይወት ያስገባናል። «አባ አባት ብለን የምንጮህበትን የልጅነትን መንፈስ ተቀብላችሁ እንጂ፤ እንደገና ለፍርሃት የባርነትን መንፈስ አልተቀብላችሁምና» (ሮሜ 8: 15)።

ዛሬ የእስራኤል ሕዝብ በመንፈሳዊ ዕውርነት ይኖራል። ዳሩ ግን ይህ ማለት ደግሞ ከአይሁዶች መካከል አንዳንድ ግለሰቦች አይደሉም ማለት አይደለም። ዛሬ ቤተ ክርስቲያን ባለውለታዋ ለሆነው ለእስራኤል ሕዝብ ሊኖራት የሚገባውን ሸክም እንደገና ማንሣት አለባት። ይህ ሁሉ ያገኘነው መንፈሳዊ በረከት በእስራኤል በኩል ስለ መጣልን፤ የእነርሱ ባለዕዳዎች ነን። «መዳን ከአይሁድ ነውና» (ዮሐ. 4: 22)። ይህንን ዕዳ «ልንከፍል» የምንችለበት ብቸኛው መንገድ ወንጌሉን ለእነርሱ በማካፈልና ይድኑ ዘንድ በመጸለይ ነው (ሮሜ 10: 1)።

3. ግላዊ ተዛምዶ (2ኛ ቆሮ. 3: 18)። «እኛም ሁላችን በመጋረጃ በማይከደን ፊት የጌታን ክብር እንደ መስተዋት እያብለጩለታን መንፈስ ከሚሆን ጌታ እንደሚደረግ ያን መልክ እንመስል ዘንድ ከክብር ወደ ክብር እንለወጣለን።» ይህ ጥቅስ የምዕራፉን ፍሬ አሳብ የምንጨብጥበት ከፍተኛ ደረጃ ሲሆን፤ በበኩሌ ብዙ አማኞች ስተውታል ወይም ገሸሽ አድርገውታል ብዬ የምደነቅበትን ታላቅ እውነት ያዘለ ነው። እኔና አንተ የኢየሱስ ክርስቶስን አምሳል ተቀብለን፤ በእግዚአብሔር መንፈስ አገልግሎት አማካኝነት «ከክብር ወደ ክብር» ልንለወጥ እንችላለን።

በአሮጌው ኪዳን ዘመን፤ ወደተራራው በመውጣት ከእግዚአብሔር ጋር ህብረት ያደረገው ሙሴ ብቻ ሲሆን፤ ዳሩ ግን በአዲሱ ኪዳን አማኞች ሁሉ ከእርሱ ጋር ህብረት የማድረግ ዕድል አላቸው። በኢየሱስ ክርስቶስ አማካኝነት፤ ወደ ቅድስተ-ቅዱሳን ልንገባ እንችላለን (ዕብ. 10: 19-20) - ገደል እየቧጠጥን ከተራራ ራስ መውጣት ሳያስፈልገን!

መስተዋት የእግዚአብሔር ቃል ተምሳሌት ነው (ያዕ. 1: 22-25)። ወደ እግዚአብሔር ቃል በመመልከት የእግዚአብሔርን ልጅ በምናይበት ጊዜ፤ መንፈስ ቅዱስ ወደ እግዚአብሔር ቅድስና ይለውጠናል። ይሁንና ምንም ነገር ከእግዚአብሔር መሸሸግ የለብንም።

ከእርሱ ጋር ግልጽና ታማኝነት ያለበት ህብረት ማድረግ እንጂ፥ ግንኙነታችንን «መሸፋፈን» የለብንም።

በዚህ ስፍራ መለወጥ ተብሎ የተተረጎመው ቃል፥ በተራራው የጌታችን መልክ ያንጸባርቀበትን ሁኔታ ከሚገለጸው ቃል ጋር አንድ ዓይነት ነው (ማቴ. 17፤ ማር. 9)። ቃሉም አንድ ኃይል ከውስጥ ፈልቆ በመውጣት በውጭ የሚታየውን ለውጥ ማስከተሉን የሚገልጽ ነው። ይህም የዕድገት ሂደትን «መለወጥን» (ሚታዋርፎሲስ) የሚያመለክት የግሪክ ቃል ሲሆን፥ ይኸውም አንድ እንደ ቢራቢሮ ያለ በራሪ ፍጡር፥ እንዴት ከዕንቁላልነት ወደ ሽጋትነትና እጭነት ከዚያም ወደ ብስል እንስሳነት እንደሚለወጥና ቀጥሎ ወደ መብረር ደረጃ የሚደርስበትን የዕድገት ሂደት ሁሉ ይወክላል። ለውጦቹ በሙሉ የሚመጡት ከውስጥ ነው።

ሙሴ የእግዚአብሔርን ክብር ያንጸባርቅ እንጂ፥ ዳሩ ግን እኔና አንተም የእግዚአብሔርን ክብር በውስጣችን ማስተላለፍ እንችላለን። የእግዚአብሔር ቃል በማሰላሰል በውስጡ የእግዚአብሔርን ልጅ በምንመለከትበት ጊዜ፥ መንፈስ ቅዱስ ይለውጠናል! «ከክብር ወደ ክብር» ስንሸጋገር ሳለ፥ ይበልጥ ጌታ ኢየሱስን እየመሰልን እንሄዳለን። ይህ አስደናቂ ሂደት ሕግን በመጠበቅ ሊመጣ አይችልም። የሕግ ክብር ደብዝዞ ጠፍቷል፤ ዳሩ ግን የእግዚአብሔር የጸጋ ክብር በሕይወታችን ውስጥ እየጨመረ ይሄዳል።

እውሉስ የሚያንጸጽረው አሮጌውንና አዲሱን ኪዳን ብቻ ሳይሆን፥ የአሮጌውን ኪዳን አገልግሎት ከጸጋው አገልግሎት ጋር ጭምር መሆኑን ከልብ አጠነው። የአሮጌው ኪዳን አገልግሎት ግብ ለውጫዊ መመዘኛ መታዘዝ ሲሆን፥ ዳሩ ግን ይህ መታዘዝ የሰውን ባሕርይ ሊለውጥ አይችልም። የአዲሱ ኪዳን አገልግሎት ግብ ኢየሱስ ክርስቶስን መምሰል ነው። ሕግ ወደ ክርስቶስ ሊያመጣን ሲችል (ገላ. 3፡24)፥ ዳሩ ግን ክርስቶስን እንድንመስል የሚያደርገው ጸጋ ብቻ ነው። የሕግ አስተማሪዎችና ሰባኪዎች አድማጮቻቸውን እስከ ተወሰነው መመዘኛ ድረስ ሊያስከዱዋቸው ቢችሉም፥ ዳሩ ግን የእግዚአብሔርን ልጅ እንዲመስሉ ለመለወጥ በፍጹም አይችሉም።

የአሮጌው ኪዳን አገልግሎት መሣሪያ ሕግ ሲሆን፥ ዳሩ ግን የአዲሱ ኪዳን አገልግሎት መሣሪያ የእግዚአብሔርን ቃል በመጠቀም የሚሠራው የእግዚአብሔር መንፈስ ነው። (የ«ሕግ» ስል ብሉይ ኪዳንን ማለቴ ሳይሆን፥ ዳሩ ግን በሙሴ የተሰጡትን ሕጎች በሙሉ ማለቴ

ነው። በርግጥ፥ መንፈስ ቅዱስ ኢየሱስ ክርስቶስን ለእኛ ለመግለጽ በአሮጌውና በአዲሱ ኪዳን በሁለቱም ሊጠቀም ይችላል።)

ቃሉን የጻፈው መንፈስ ቅዱስ ስለ ሆነ፥ ሊያስተምረን የሚችለው እርሱ ነው። ከዚህም በላይ፥ መንፈስ ቅዱስ ከውስጣችን ስለሚኖር፥ በልባችን ቃሉን እንድንታዘዝ ሊረዳን ይችላል። ይህም ከፍርሃት የመነጨ የሕግ መታዘዝ ሳይሆን፥ ከፍቅር የመነጨ የልጅነት መታዘዝ ነው።

በመጨረሻም፥ የአሮጌው ኪዳን አገልግሎት ውጤት ባርነት ሲሆን፥ ዳሩ ግን የአዲሱ ኪዳን አገልግሎት ውጤት በመንፈስ አርነት መውጣት ነው። ሕጋዊነት ሰውን በእንጭጭነት ደረጃ የሚያቆይ ስለሆነ፥ ከሕግ ሥር መኖር ያለባቸውም ያልበሰሉ ሰዎች ናቸው (ገላ. 4፡ 1-7)። እግዚአብሔር ልጆቹ እንዲታዘዙት የሚፈልገው፥ ከውጫዊ ፊደል (ሕግ) የተነሣ ሳይሆን፥ ከውስጣዊ ባሕርይ የተነሣ ነው። ክርስቲያኖች ከሕግ በታች ባይሆኑም ዳሩ ግን ይህን ማለት ደግሞ ሕግ-አልባዎች ነን ማለት አይደለም! የእግዚአብሔር መንፈስ የእግዚአብሔርን ቃል ከልባችን ላይ ስለሚጽፍ፥ በውስጣችን ካስቀመጠው አዲስ ሕይወት የተነሣ አባታችንን እንታዘዛለን።

ዛሬም ቢሆን የሕጋዊነት መስህብ ከእኛ ጋር አብሮ ያለ ነው። በጳውሎስ ዘመን የአይሁድን ሃይማኖት የሚያስፋፉ ሰዎች እንዳደረጉት፥ ዛሬም በመናፍቃን ትምህርቶች የታወቁ ክርስቲያኖችና የቤተ ክርስቲያን ምዕመናን ይነጠቃሉ። ስለ ሆነም የሐሰት ትምህርቶችን ልንለይና አንገዋለን ልንጥላቸው ይገባል። እንዲሁም ደግሞ ላይ ላዩን ወንጌል-ሰባኪ አብያተ ክርስቲያናት ቢመስሉም፥ ዳሩ ግን በሕግ-አጥባቂነት አዝማሚያቸው ምዕመናቸውን አስተሳሰበ ጨቅላዎች፥ የበደለኝነት ስሜት የተጫናቸው መንፈስ፥ ኩልሽዎችና ፈሪዎች አድርገው የሚያኖሩ ብዙዎች አሉ። ጊዜያቸውን በአብዛኛው በውጫዊ ጉዳዮች ላይ ስለሚያጠፉ፥ ውስጣዊውን ሕይወት የማንጸን ተግባር ችላ ይላሉ። ሃይማኖታዊ መመዘኛዎችን ከፍ ከፍ ሲያደርጉና ኃጢአትን ሲኮንኑ፥ ዳሩ ግን የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ታላቅነት ለመመስከር ይዘነጋሉ። በአንዳንድ የአዲስ ኪዳን አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ የአሮጌው ኪዳን አገልግሎት ሲሰጥ መመልከቱ አላዛኝ ነገር ነው።

ጳውሎስ የራሱን አገልግሎት ሁለት ገጽታዎች አብራርቷል፡- አገልግሎቱ ድል-ነሺ (ምዕራፍ 1-2) እና የከበረ (ምዕራፍ 3) ነው።

ሁለቱ አብረው ይሄዳሉ፡ - «ስለዚህ ምክንያት ምህረት እንደ ተሰጠን መጠን፤ ይህ አገልግሎት ስላለን እንታክትም» (4፡ 1)።

የአንተም አገልግሎት የእግዚአብሔርን ክብር የሚያንጸባርቅ እስከ ሆነ ድረስ፤ ልታቆመው አትችልም!

ለግጭቱ የሚያስፈልገው ብርታት

2ኛ ቆሮንቶስ 4: 1-5: 8

የዚህ ክፍል ዋናው መልእክት በቁጥር 1 እና 16 ውስጥ የተደጋገመ ሲሆን፤ ይኸውም «አንታከትም!» ወይም ጳውሎስ በቀጥታ እንዳሰፈረው፤ «ተስፋ አንቆርጥም» የሚል ነው። እርግጥ በጳውሎስ ሁኔታ ውስጥ ተስፋ ለመቁረጥ የሚያበቁ በርካታ ምክንያቶች ቢኖሩም፤ ዳሩ ግን ታላቁ ሐዋርያ ከተልዕኮው አላፈገፈገም ነበር። ይህን በመሰለው የሕይወት ውጣ ውረድ ውስጥ ዝሎ እንዳይወድቅ ያበረታው ምን ነበር? ጳውሎስ ከኢየሱስ ክርስቶስ ምን እንዳገኘ ያውቅ ነበር! በመሆኑም ጳውሎስ በሌለው ነገር ከማጉረምረም ይልቅ፤ ባለው ነገር ተደሳች ነበር! እኔና አንተም እንደ እርሱ ልናደርግ እንችላለን።

የከበረ አገልግሎት አለን (2ኛ ቆሮ. 4: 1-6)

ጳውሎስ የጻፈው ቃል በቃል ሲተረጎም «ስለዚህ፤ እንዲህ ዓይነት አገልግሎት ስላለን» የሚል ነው። ለመሆኑ ይህ አገልግሎት ምን ዓይነት አገልግሎት ይሆን? በቀደመው ምዕራፍ ውስጥ የተገለጸው ዓይነት አገልግሎት ነው፡- ለሰዎች ሕይወትን፤ ደኅንነትንና ጽድቅን የሚያመጣ የከበረ አገልግሎት፤ የሰዎችን ሕይወት ለመለወጥ የሚችል አገልግሎት። ይህ አገልግሎት ከእግዚአብሔር ዘንድ የሚለገስና እኛም ከእርሱ የተቀበልነው ስጦታ ነው። የተሰጠንም ከእግዚአብሔር ምህረት የተነሣ እንጂ፤ ከእኛነታችን ወይም ካደረግነው አንዳች ነገር የተነሣ አይደለም (1ኛ ጢሞ. 1: 12-17 ተመልከት)።

አገልግሎትህ የምትመለከትበት መንገድ እንዴት እንደምትፈጽመው ለመወሰን ይረዳሃል። ለክርስቶስ ግገልገል እንደ መታደል ሳይሆን እንደ ሸክም የምትቆጥር ከሆነ፤ ፍላጎት ታጣና የሚጠበቅብህን ተግባር ብቻ ታከናውናለህ፤ እንዲያውም አንዳንድ ሰዎች አገልግሎትን ከእግዚአብሔር ዘንድ እንደ ወረደ ቅጣት ይቆጥሩታል። ጳውሎስ የኢየሱስ ክርስቶስ አገልጋይ የመሆኑን እውነታ ሲያስብ፤ የእግዚአብሔር ጸጋና ምህረት ከአእምሮው በላይ ሆነበት። ይህም በአገልግሎቱ ላይ የነበረው አዎንታዊ አመለካከት በሕይወቱ ውስጥ ተግባራዊ ውጤቶችን አስከትሎ ነበር።

በመጀመሪያ፤ ተስፋ ቆርጦ አገልግሎቱን ከማቋረጥ ጠብቆታል (2ኛ ቆሮ. 4:1)። በእስያ የተጋፈጣቸው መከራዎች እንዳስጨነቁት ለቆሮንቶስ ሰዎች ተናዞአል (1:8)። ጳውሎስ ከታላላቅ ስጦታዎቹና ሰፋፊ ልምዶቹ ባሻገር፤ ሰው እንደ መሆኑ ለሰብዓዊ ድክመቶችም ተጋልጦ ነበር። ዳሩ ግን እንዲህ ባለው አስደናቂ አገልግሎት ውስጥ እያለ እንደ ምን ተስፋ መቁረጥ ይችላል? እግዚአብሔርን ይህን አገልግሎት በታላላኝነት የሰጠው እንዲወድቅ ነውን? በርግጥ አይደለም! ከመለኮታዊው ጥሪ ጋር መለኮታዊ ብቃትም ተሰጥቶታል፤ እግዚአብሔር እስከ መጨረሻው እንደሚረዳው ያውቅ ነበር።

ተስፋ የቆረጠ አንድ የሜቶዲስት ቤተ ክርስቲያን ሰባኪ ምክር አስፈልጎት ኖሮ፤ የእስኮትላንድ ታላቁ ሰባኪ ለነበሩት አለክላንደር ዋይት ደብዳቤ ጻፈ። አገልግሎቱን ትቶ መኮብላል ይሻለው ይሆን? ዋይት የመልስ ደብዳቤ ሲጽፉ፤ «ስብከትን ስለ መተው ከቶውንም እንዳታስብ! በእግዚአብሔር ዙፋን ዙሪያ ያሉት መላእክት እንኳን በዚህ ታላቅ አገልግሎትህ እየቀኑብህ ነው» በማለት አጽናንተውታል። ጳውሎስም ቢሆን የሚሰጠው የዚህ ዓይነቱን ምላሽ ነበር፤ ሁላችንም ሥራችን ከንቱ እንደ ሆነ በሚሰማን ጊዜ ሁሉ ልናስብበት የሚገባን አሳብ ይህ ነው።

ሁለተኛ፤ አታላይ ከመሆን ጠብቆታል (2ኛ ቆሮ. 4:2-4)። «ነገር ግን የሚያሳፍረውን ሰውር ነገር ጥለናልና በተንኮል አንመላለስም፤ የእግዚአብሔርንም ቃል በውሸት አንቀላቅልም፤ እውነትን በመግለጥ ግን በእግዚአብሔር ፊት ለሰው ሕሊና ሁሉ ራሳችንን እናመሰግናለን» (ቁ. 2) ጳውሎስ እነዚህ ቃላት በሚጽፍበት ጊዜ ቀጥተኛ ባልሆነ መንገድ ስለ አይሁድ ሃይማኖት አጥባቂዎች እየተናገረ ነበር። ዛሬ ማንኛውም የሐሰት አስተማሪ ትምህርቱን በእግዚአብሔር ቃል ላይ እንደሚመሠርት ይናገራል፤ ዳሩ ግን ሐሰተኛ አስተማሪዎች የእግዚአብሔርን ቃል በማታለል መንገድ ይጠቀሙበታል። አንተም ብትሆን ቅዱሳት መጻሕፍትን ከዓውድ ውጭ በመጠምዘዝና የራስህን የሕሊና ምስክርነት በማግለል፤ የማንኛውንም ነገር እውነትነት ወይም ውሸትነት በመጽሐፍ ቅዱስ ለማረጋገጥ ትችላለህ። መጽሐፍ ቅዱስ የሥነ-ጽሑፍ መጽሐፍ ስለ ሆነ፤ መሠረታዊ የአተረጓጎም ሕግጋትን በመከተል ሊተረጎም ይገባል። ሰዎች ሌሎች መጻሕፍትን መጽሐፍ ቅዱስን እንደሚያነቡት አድርገው ቢያነቡ፤ ምንም እውቀት ሊገባቸው አይችሉም።

ጳውሎስ በግል ሕይወቱም ሆነ በሰብከት ውስጥ የሚሸሽገው ነገር አልነበረውም። ሁሉም ነገር ግልጽና ታማኝነት ያለበት ነበር፤ የእግዚአብሔርን ቃል ለማታለል ወይም ለመጠምዘዝ የሞከረበት ጊዜ የለም። የአይሁድን ሃይማኖት የሚያጠብቁ ሰዎች ቅዱሳት መጻሕፍትን ከራሳቸው የቀድሞ ግንዛቤ ጋር ለማስማማት የሚጠመዝዙ ሲሆኑ፥ እውቀት የሌላቸው ሰዎች ይከተሉዋቸው ነበር።

እንግዲህ ጳውሎስ ለቃሉ ይህን ያህል ታማኝ አስተማሪ ከሆነ ዘንዳ፥ ብዙ ሰዎች መልእክቱን ያልተቀበሉት ለምንድን ነበር? ለሐሰተኛ አስተማሪዎች ነፍሳትን በቀላሉ የመማረኩ ተግባር የሚሳካላቸው በምን ምክንያት ነበር? ምክንያቱ፥ ደኅንነትን ያላገኘ ኃጢአተኛ ሰው አእምሮው በሰይጣን ስለሚታወርና ለእንደዚህ ዓይነቱም የተሰናከለ ሰው ከእውነት ይልቅ ውሸትን ማመን ስለሚቀለው ነው። «ወንጌላችን የተከደነ ቢሆን እንኳ የተከደነባቸው ለሚጠፉ ነው። ለእነርሱም የእግዚአብሔር ምሳሌ የሆነ የክርስቶስ የክብሩ ወንጌል ብርሃን እንዳያበራላቸው፥ የዚህ ዓለም አምላክ የማያምኑትን አሳብ አሳወረ» (ቁ. 3-4)።

ጳውሎስ አስቀድሞ የአይሁዶች አእምሮ ከልባቸው ዕውርነት የተነሣ «እንደ ተጋረደ» ገልጾአል (3፡14-16፤ ሮሜ 11፡25)። የአሕዛቦች አእምሮም ጨልሞአል! ደኅንነትን ያላገኙ ሰዎች («የሚጠፉ») የወንጌሉን መልእክት ለመረዳት አይችሉም። የከበረው የደኅንነት ብርሃን በሕይወታቸው ውስጥ እንዲያበራ ሰይጣን ጨርሶ አይፈልግም። ሰይጣን የዚህ ዓለም አምላክና አለቃ በመሆኑ (ዮሐ. 12፡31)፥ ከደኅንነት የራቁትን ኃጢአተኞች በጨለማ ውስጥ ያቆያቸዋል። የሚያሳዝነው ደግሞ ሰይጣን ሰዎችን ለማታለል (የአይሁድን ትምህርት ያስፋፋ የነበሩትን ዓይነት) በሃይማኖት መሪዎች መጠቀሙ ነው። ዛሬ ለነፋቁ ከተጋለጡት ሰዎች ብዙዎቹ በመጀመሪያ የክርስቲያን አብያተ ክርስቲያናት አባላት ነበሩ።

ጳውሎስ ይህንን አገልግሎት ከክርስቶስ የመቀበሉ የሚያስገርም እውነት ግን ከክህደትና ከማታለል ጠብቆታል፤ እንዲሁም ደግሞ ስለ ራሱ ብዙ ከመናገርም ጠብቆታል (2ኛ ቆሮ. 4፡5-6)። «ራሳችንን አንሰብክምና!» (ቁ. 5)። የአይሁድን ትምህርት የሚያስፋፋ መምህራን ስለ ራሳቸው መስበክንና በፈጸሙዋቸው ተግባራት መክበርን ይወዱ ነበር (10፡12-18)። ሕዝቡን ለመርዳት የሚጥሩ አገልጋዮች ሳይሆኑ፥ ሕዝቡን የሚበዘብዙ አምባገነኖች ነበሩ።

ጳውሎስ ያለ አንዳች ጥርጥር ትሑትና ራስን ዝቅ የማድረግ
 ሕይወት የሚመራ ሰው ነበር። በራሱ ማንነት የማይታመን (1:9)፤
 ወይም ራሱን የማያመሰግን (3:1-5)፤ ወይም ስለ ራሱ የማይሰብክ
 (4:5) ሰው ነበር። የሚፈልገው ነገር ቢኖር ሰዎችን ወደ ኢየሱስ
 ክርስቶስ መምራትና በእምነት ማነጽ ብቻ ነበር። ለነገሩ ለጳውሎስ
 «የአድናቂዎች ክብብ» በማቋቋም ከታላላቅ ሰዎች ጋር ለመጎዳኘት
 ጉጉት ከነበራቸው ደካማ ሰዎች ጥቅም ማግኘቱ በቀለለውም ነበር።
 የአይሁድ ሃይማኖት አስፋፊዎች የሚሠሩት በዚህ መልኩ ሲሆን፤ ዳሩ
 ግን ጳውሎስ ለዚህ ዓይነቱ አገልግሎት አምሮቱም፤ ፍላጎቱም
 አልነበረውም።

አንተስ የኢየሱስ ክርስቶስን አዳኝነት ላላወቁት ሰዎች
 በምታካፍልበት ጊዜ የሚከሰተው ነገር ምንድን ይመስልሃል? ብርሃኑ
 ማብራት ይጀምራል! ጳውሎስ ደኅንነትን በዘፍጥረት 1:3 ላይ
 ከተገለጸው ከፍጥረት ታሪክ ጋር አወዳድሮታል። ልክ በዘፍጥረት 1:2
 ላይ እንደምንመለከታት ምድር፤ ደኅንነትን ያላገኘ ኃጢአተኛ ቅርጽ
 የሌለውና ባዶ ነው፤ ይሁንና በክርስቶስ በሚታመንበት ጊዜ፤ አዲስ
 ፍጥረት ይሆናል (2ኛ ቆሮ. 5:17)። ከዚያም እግዚአብሔር በክርስቶስ
 ለሚታመነው ሰው ሕይወት ቅርጽ በመስጠት ባዶነቱን መሙላት
 ይጀምራል፤ ሰውየውም ለጌታ ፍሬያማ መሆን ይጀምራል። «ብርሃን
 ይሁን!» ያለው የእግዚአብሔር ቃል ሁሉንም ነገር አዲስ ያደርገዋል።

ውድ መዝገብ አለን (2ኛ ቆሮ. 4:7-12) ጳውሎስ ንጽጽሩን
 ከአዲስ ፍጥረት ክብር ወደ ሸክላው ዕቃ ውርደት ያሻግራል። አማኙ
 «የሸክላ ዕቃ» ሲሆን፤ ውድ የሚያደርገው በሸክላው ውስጥ
 የተቀመጠው ዕቃ (መዝገብ) ክቡርነት ነው። የዕቃው ምስል በመጽሐፍ
 ቅዱስ ውስጥ ተደጋግሞ የተገለጸ በመሆኑ፤ ከዚህ ውስጥ ብዙ ነገሮችን
 ልንማር እንችላለን።

በመጀመሪያ ደረጃ፤ እግዚአብሔር በእኛነታችን የፈጠረን፤
 እንድንፈጽመው የሚፈልግብንን ሥራ ለማከናወን እንድንችል ነው።
 እግዚአብሔር ስለ ጳውሎስ ሲናገር፤ «ይህ በአሕዛብ ... ዘንድ ስሜን
 ይሸከም ዘንድ ለእኔ የተመረጠ ዕቃ ነውና» (የሐዋ. 9:15) ብሏል።
 ማንኛውም ክርስቲያን ስጦታዎች ወይም ችሎታዎች እንደ ሌሎት
 በመግለጽ፤ ወይም በውስንነቶቹ ወይም በአካል-ስንኩልነቱ ምክንያት
 በእግዚአብሔር ላይ ማንጎራጎር የለበትም። መዝሙር (139): 13-16

የዝርያ መዋቅራችን በእግዚአብሔር እጆች ውስጥ እንዳለ ይናገራል። እያንዳንዳችን እኛነታችንን ተቀብለን በእኛነታችን መኖር አለብን።

ስለ ዕቃው የሚፈለገው ነገር ቢኖር ንጹሕ፣ ባዶና ለአገልግሎት ተዘጋጅቶ መቅረቡ [መገኘቱ] ነው። እያንዳንዳችን «ለክብር የሚሆን፣ የተቀደሰም [የተለየ]፣ ለጌታውም የሚጠቅም ለበጎም ሥራ ሁሉ የተዘጋጀ ዕቃ» (2ኛ ጢሞ. 2:21) ለመሆን መጣር አለብን። እኛ እግዚአብሔር የሚጠቀምብን ዕቃዎች ነን። ሽክላ ዕቃዎች ስለ ሆንን፣ በእግዚአብሔር እንጂ በራሳችን ኃይል አንደገፍም።

በመሆኑም በዕቃው ውስጥ ባለው መዝገብ ላይ እንጂ በዕቃው ላይ ማተኮር የለብንም። እንግዲህ ጳውሎስ በበኩሉ መዝገቡን እስከ ጠበቀ ጊዜ ድረስ፣ እግዚአብሔር ዕቃውን እንደሚጠብቅ ስለሚያውቅ፣ የሚደርስበትን ሥቃይ ወይም መከራ አልፈራም ነበር (1 ጢሞ. 1:11፤ 6:20 ተመልከት)። እግዚአብሔር መከራዎች እንዲመጡ ይፈቅዳል፤ እግዚአብሔር መከራዎችን ይቆጣጠራል፤ እንዲሁም እግዚአብሔር መከራዎችን ለራሱ ክብር ይጠቀምባቸዋል። እግዚአብሔር በደካማ ዕቃዎች በኩል ክብርን ያገኛል። የቻይናን ማዕከላዊ ክፍል ለወንጌል የከፈቱት ሚስዮናዊ ጄ. ሃድሰን ቴይለር፣ «የእግዚአብሔርን ሥራ ያከናወኑት ሰዎች ሁሉ እርሱ ከእነርሱ ጋር እንዳለ በመተማመን ብቻ ታላላቅ ተግባራትን የፈጸሙ ደካማ ሰዎች ነበሩ» ብለዋል።

አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር ዕቃዎቹ ከያዟቸው መዛግብት ጢቂት በመፍሰስ ሌሎችን እንዲያንጹ ዕቃዎቹ እንዲጋጩ ይፈቅዳል። መከራ የሰውን ደካማነት ብቻ ሳይሆን፣ ዳሩ ግን የእግዚአብሔርንም ክብር ይገልጻል። ጳውሎስ በዚህ በተጠቀሰው አንቀጽ ውስጥ የተቃራኒ ነገሮችን ዝርዝር ያስቀምጣል፡ - ሽክላ ዕቃዎች - የእግዚአብሔር ክብር፤ የኢየሱስ ሞት - የኢየሱስ ሕይወት፤ ሞት በሥራ ላይ - ሕይወት በሥራ ላይ። ይሁን እንጂ ተፈጥሮአዊ አእምሮ የዚህ ዓይነቱን መንፈሳዊ እውነት ሊረዳ ስለማይችል፣ ለምን ክርስቲያኖች በመከራ ላይ ድልን እንደሚቀዳጁ ለመረዳት ያዳግተዋል።

በዕቃው ሳይሆን በመዝገቡ ላይ ማተኮር እንደሚገባን ሁሉ፣ እንደዚሁም በአገልጋዩ ላይ ሳይሆን በጌታ ላይ ማተኮር አለብን። መከራ ብንቀበል፣ ስለ ኢየሱስ ብለን ነው። እኔነታችንን የምንገድለው፣ የክርስቶስ ሕይወት እንዲገለጽብን ነው። በመከራ ውስጥ ብናልፍ፣ ክርስቶስ እንዲከብርብን ነው። ይህ ሁሉ ደግሞ ለሌሎችም ጥቅም ነው።

ክርስቶስን ስናገለግል፡ ሞት በእኛ ላይ ይሠራል፤ ዳሩ ግን ለምናገለግላቸው ሰዎች ሕይወት ይሆንላቸዋል።

ዶክተር ጆን ሄንሪ ጆውት፡ «ምንም ዋጋ የማያስከፍል አገልግሎት፡ ምንም ነገር አይሠራም» ብለዋል። ትክክል ናቸው። አንድ ጊዜ እኔና በመጋቢት የሚያገለግሉ ወዳጆ አንድ ወጣት ግሩም ስብከት ሲያቀርብ ሰምተን ነበረ፤ ሆኖም ስብከቱ አንድ የሚጎድለው ነጥብ ስለ ነበረ፡ ለወዳጄ፡ «አንድ ነገር ይጎድለዋል» ስል አሳቤን አካፈልኩት። እርሱም፡ «አዎን» ብሎ መለሰና በማከልም፡ «የወጣቱ ልብ እስካልተሰበረ ድረስ ጉድለቱ ሊሟላ አይችልም። ለአፍታ ያህል መከራ ከተቀበለ በኋላ ግን፡ ተስማሚ ስብከት የማዘጋጀት ብቃት ይኖረዋል» በማለት መለሰልኝ።

የአይሁድ ሃይማኖት አስፋፊዎች መከራ አልተቀበሉም። በመሆኑም ደኅንነት ያላገኙትን ነፍሳት ለመማረክ በመጣር ፈንታ፡ ጳውሎስ በመሠረታቸው አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ የሚገኙትን የዳኑትን ሰዎች በአቋራጭ ይሰርቁ ነበር። ለሕዝቡ መሥዋዕት በመሆን ፈንታ፡ ሕዝቡ ለእነርሱ መሥዋዕትነት እንዲከፍል ያደርጉ ነበር (11:20)። እነኚህ የሐሰት አስተማሪዎች ለሌሎች የሚያካፍሉት መዝገብ አልነበራቸውም። ከእጃቸው ውስጥ የሚገኙ ነገሮች ቢኖሩ ስለ ቀድሞው ኪዳን የሚያወሩ አንዳንድ የመዘከር ቁርጥራጮች፡ የሰውን ሕይወት ሊመግቡ የማይችሉ የደበዘዙ ቅርሳ ቅርሶች ብቻ ነበሩ።

በበኩሌ፡ ብዙ አብያተ ክርስቲያናት አንድ መጋቢ ሕዝቡን በሚያገለግልበት ጊዜ ለጌታ ታማኝ ለመሆን ስለሚከፍለው ዋጋ ምንም ነገር እንደማያውቁ ተገንዝቤአለሁ። ይህም ርዕሰ በ2ኛ ቆሮንቶስ ውስጥ ከተጠቀሱትና የጳውሎስን መከራዎች ከሚዘረዝሩት ሦስት ክፍሎች አንደኛው ነው። ሌሎቹ ሁለቱ ክፍሎች 6:1-10 እና 11:16-12:10 ናቸው። የእውነተኛ አገልግሎት መፈተኛው ሽልማት ሳይሆን ጠባሳ ነው። «እኔ የኢየሱስን ማኅተም [ጠባሳዎች] በሥጋዬ ተሸክሜአለሁና ከእንግዲህ ወዲህ አንድ ስንኳ አያድክመኝ» (ገላ. 6:17)።

ተስፋ ቆርጦ ከማቆም እንዴት እንድናለን? የምንድነው፡ በሸክላ ዕቃዎቻችን ውስጥ የወንጌሉ መዝገብ እንዲቀመጥ ዕድል እንደ ተሰጠን በማስታወስ ነው!

አስተማማኝ እምነት አለን (2ኛ ቆሮ. 4: 13-18)

የእምነት መንፈስ የሚለው ሐረግ «የእምነት እይታ ወይም አመለካከት» ማለት ነው። ጳውሎስ ወደ ልዩ የእምነት ስጦታ ሳይሆን (1ኛ ቆሮ. 12: 9)፥ ዳሩ ግን አማኝ ሁሉ ሊኖረው ወደሚገባ የእምነት አመለካከት እያመለከተ ነበር። ጳውሎስ ራሱን፥ «አመንሁ፤ ስለዚህም ተናገርሁ» የሚለውን የመዝሙር (116)፡ 10 መልእክት ከጻፈው ሰው ጋር ይመሳሰላል። ለእግዚአብሔር የሚሰጠው እውነተኛ ምስክርነት በእግዚአብሔር በማመን ላይ የተመሠረተ ሲሆን፥ ይህም እምነት የሚመጣው ከእግዚአብሔር ቃል ነው (ሮሜ 10: 17)። አለማመንን ያህል የአንድን አማኝ አፍ የሚለጉም ነገር የለም (ሉቃ. 1: 20 ተመልከት)።

ጳውሎስ የተማመነው በምን ነበር? ለሞት ወይም ለሕይወት የሚያሰጋው ምንም ነገር ባለመኖሩ ነው! የሕይወቱና የአገልግሎቱ አካል የነበሩትን መከራዎች ቀደም ብሎ ስለ ዘረዘረ፥ አሁን ደግሞ እምነቱ በእነዚህ ሁሉ ላይ ድልን እንዳቀዳጀው ያረጋግጣል። ከእምነቱ የተነሣ የሚተማመንባቸው ነገሮች ቀጥለን እንመልከት፡-

1. በመጨረሻ ላይ ድልን እንደሚቀዳጅ እርግጠኛ ነበር (2ኛ ቆሮ. 4: 14)። ኢየሱስ ክርስቶስ የመጨረሻውን ጠላት ሞትን ካሸነፈ፥ ሌላውን ነገር መፍራት ለምን ያስፈልጋል? ሰዎች የሞትን ትርጉም ለማግኘትና በዚያውም አንጻር ለመዘጋጀት የሚችሉትን ጥረት ሁሉ ቢያደርጉም፥ ዓለም ግን ለዚህ ጥያቄ ምንም ምላሽ አላገኘችም። አንድ ሰው ለመሞት እስካልተዘጋጀ ድረስ፥ በርግጥም ለመኖር አልተዘጋጀም። የጥንታዊቷ ቤተ ክርስቲያን አስደሳች መልእክት ኢየሱስ ክርስቶስ በሞት ላይ ስለ ተቀዳጀው ድል ሲሆን፥ እኛም ወደዚያው በድል ወዳሽበረቀ ምዕራፍ መመለስ ያስፈልገናል። እንዲሁም ደግሞ፥ ጳውሎስ «ከእናንተም ጋር እንዲያቀርብን» ሲል፥ ወደ ፊት የእግዚአብሔር ሕዝብ የሚኖረውን አንድነት እንደ ተመለከተ መገንዘብ ያሻል። ሞት ታላቁ አከፋፋይ ሲሆን፥ ዳሩ ግን እርሱ ራሱ ባለበት ስፍራ ሕዝቡ ዳግም እንደሚሰባሰብ በኢየሱስ ክርስቶስ ዋስትና አለን (1ኛ ተሰ. 4: 13-18)።

2. እግዚአብሔር እንደሚከብር እርግጠኛ ነበር (2ኛ ቆሮ. 4: 15)። ይህ ምንባብ ከሮሜ 8: 28 ጋር የሚዛመድ ሲሆን፥ መከራዎቻችን እንበለ ከንቱ እንደማይቀሩ ያረጋግጣልናል፡- እግዚአብሔር ለሌሎች

ለማገልገልና ለሰሙ ክብር ለማምጣት ይጠቀምባቸዋል። እግዚአብሔር በመከራችን የሚከበረው እንዴት ነው? ጉዞው አስቸጋሪ በሚሆንበት ጊዜ፤ በደስታና በብርታት የምንሻገርበትን «የተትረፈረፈ ጸጋ» በመስጠቱ ነው። በጸጋ የሚጀመር ማንኛውም ነገር፤ ወደ ክብር ይመራል [መዝ. (84)፡11፤ 1ኢጥ. 5፡10 ተመልከት]።

3. መከራዎቹ የሚፈጸሙት ለእርሱ ጥቅም እንጂ ሊጎዱት እንዳልሆነ እርግጠኛ ነበር (2ኛ ቆሮ. 4፡16-17)። «አንታከትም» (ቁ. 1 ተመልከት) የሚለው የጳውሎስ አስተማማኝ ምስክርነት ነበር። የአንድ ሰው «የውስጥ ሰውነቱ» ዕለት በዕለት መንፈሳዊ ተሐድሶ እስካገኘ ድረስ፤ «የውጭው ሰውነቱ» ቢጠፋ ምን ችግር ያስከትልበታል? ጳውሎስ ይህንን በመናገሩ ሰውነት አስፈላጊ አይደለም ለማለት፤ ወይም የሰውነትን ማስጠንቀቂያዎችና መሻቶች ማግለል እንዳለብን ማመልከቱ አልነበረም። ሰውነታችን የእግዚአብሔር ቤተ-መቅደስ ስለ ሆነ፤ እንክብካቤ ልናደርግለት ይገባል፤ ዳሩ ግን የሰብዓዊ ተፈጥሮ ተፈጥሮአዊ ድክመት የሆኑትን አንዳንድ ባሕርያት ተቆጣጥረን ልናስወግዳቸው አንችልም። ጳውሎስ የዳነባቸውን ሥጋዊ መከራዎች ሁሉ ስንመለከት፤ እንደዚህ ብሎ መጻፉ አያስገርመንም።

ክርስቲያኖች እንደ መሆናችን፤ በአንድ ጊዜ አንድን ቀን መኖር አለብን። ምንም ያህል ስጦታ ወይም ሀብት ቢኖረው፤ ማንኛውም ሰው በአንድ ጊዜ ሁለት ቀናትን አይኖርም። እግዚአብሔር ወደ እርሱ ስንጸልይ (ሉቃ. 11፡3)፤ «ዕለት-በዕለት» የሚያስፈልገንን ይሰጠናል። እርሱ ለየዕለቱ የሚያስፈልገንን ብርታት ይሰጠናል (ዘዳ. 33፡25)። እግዚአብሔር የሚያስፈልገንን ጸጋ የሚሰጠን በተፈለገው ጊዜ ስለ ሆነ (ዕብ. 4፡16)፤ ምናልባት በወደፊት ለሚያጋጥመን ችግር ያገለግለናል በማለት «ጸጋውን ለማከማቸት» የመሞከር ስንፍናን ልንፈጽም አይገባም። በአንድ ጊዜ አንድን ቀን ብቻ መኖርን እስከ ተለማመድን በእግዚአብሔር እንክብካቤ ላይ የሚኖረን እርግጠኝነት፤ የሕይወታችንን ውጥረት ባመዛኙ ያስወግደዋል።

አንተም በክርስቶስ በማመን እስከ ተመላለስህ፤ መከራን በተመለከተ ትክክለኛ አመለካከት ይኖርሃል። እስቲ ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 4፡17 ላይ ያቀረባቸውን ንጽጽሮች እንመልከት፡- ቀላል መከራ - ብዙ ክብር፤ ጊዜያዊ - ዘላለማዊ፤ ያደርግብናል -

ያደርግልናል። ጳውሎስ በዘላለማዊ እሴቶች ላይ ተመርኩዞ ይጽፋል። ያሁኑን መከራ ከሚመጣው ክብር ጋር በማመዛዘን፤ መከራዎቹ ለጥቅሙ እንደ ሆኑ ይገነዘባል (ሮሜ 8: 18 ተመልከት)።

የዚህን መመሪያ አሳብ በመሳት፤ ክርስቲያን ደስ እንዳለው ሊኖርና በመጨረሻው ሁሉም ነገር ወደ ክብር እንደሚለወጥለት ተስፋ ሊያደርግ ይችላል ብለን ማሰብ የለብንም። ጳውሎስ የሚጽፈው የእግዚአብሔርን ሥራ በሚሠራበት ጊዜ፤ በእግዚአብሔር ፈቃድ ስለሚመጡ መከራዎች ነበር። እግዚአብሔር መከራን ወደ ክብር ሊለውጥ ይችላል - ይለውጣልም፤ ዳሩ ግን ኃጢአትን ወደ ክብር ሊለውጥ አይችልም። በኃጢአት ውስጥ ክብር ስለሌለ፤ ኃጢአት ፍርድን መቀበል አለበት።

ሁለቱም ቁጥሮች ስለ እግዚአብሔር ልጅ መንፈሳዊ ተሐድሶ ስለሚናገሩ፤ 2ኛ ቆሮንቶስ 4: 16 እና 3: 18 ሊዛመዱ ይገባል። መከራ በራሱ የተቀደሰን ወንዶችና ሴቶች አያደርገንም። እንዲያውም ራሳችንን ለጌታ እስካልሰጠን፤ ወደ ቃሉ እስካልተመለከትንና እንደሚሠራ እስካልተማመን ድረስ፤ መከራችን የበለጠ የከፋን ክርስቲያኖች ሊያደርገን ይችላል። በራሴ የመጋቢነት አገልግሎት ውስጥ፤ አንዳንድ የእግዚአብሔር ሰዎች ግትርና መራራ በመሆን፤ «ከክብር - ወደ - ክብር» በመሻገር ፈንታ፤ «ከማጡ - ወደ - ድጡ» የወደቁበትን ሁኔታ ተመልክቻለሁ። በመሆኑም ጳውሎስ በቁጥር 13 ላይ የጠቀሰው «የእምነት መንፈስ» ያሻናል።

4. የማይታየው ዓለም እውነተኛ ስለ መሆኑ እርግጠኛ ነበር (2ኛ ቆሮ. 4: 18)። ዶክተር ኤ. ደብልዩ. ቶዘር የተባሉት፤ በመጽሐፍ ቅዱስ የተጠቀሰው የማይታይ ዓለም ብቸኛው «እውነተኛ ዓለም» እንደሆነ ተናግረዋል። በዙርያችን የሚገኘውን ገህዱን ዓለም እግዚአብሔር እንድንመለከተው በሚፈልገው ዓይነት ሁኔታ ብቻ እስከ ተመለከትነው፤ በውስጡ በሚገኘው በማንኛውም ነገር አንግረክም (1 ዮሐ. 2: 15-17)። በዕብራውያን 11 ውስጥ የተጠቀሱት ታላላቅ የእምነት ሰዎች፤ ከዚያ ደረጃ የደረሱት «የማይታየውን እንደሚታይ አድርገው ስለ ተመለከቱ» ነው (ዕብ. 11: 10፤ 13-14፤ 27)።

የዚህን ዓለም ነገሮች ልናያቸውና ልንዳስሳቸው ስለምንችል፤ በጣም እውነተኛ ይመስላሉ። ዳሩ ግን ሁላቸውም ጊዜያዊና ለሕልፈት የተወሰኑ ናቸው። ለዘላቂታው የሚኖሩት የመንፈሳዊ ሕይወት ዘላለማዊ ነገሮች ብቻ ናቸው። እዚህ ላይ ማጤን ያለብን ይህን እውነት እጅግ በማስፋት፤ «ቁሳዊ» እና «መንፈሳዊ» ነገሮች እንደሚቃረኑ አድርገን

ማሳብ እንደማይገባን ነው። ቁሳዊውን ነገር በእግዚአብሔር ፈቃድ ስንጠቀምበት ወደ መንፈሳዊነት ይለወጥና በሰማይ ያለው መዝገባችን አካል ይሆናል። (በምዕራፍ 8-9 በዚህ ጉዳይ ላይ በይበልጥ እናተኩራለን።) ለቁሳዊ ነገሮች ስፍራ የምንሰጠው፤ መንፈሳዊውን ነገር ለማሳደግ ሊረዳን ስለሚችል እንጂ፤ በራሱ ስለሚሰጠን ጥቅም አይደለም።

ለመሆኑ የማይታዩትን ነገሮች እንዴት ልታያቸው ትችላላህ? የእግዚአብሔርን ቃል ስታነብ ሳለ በእምነት ልትመለከታቸው ትችላላህ። ክርስቶስን ወይም መንግሥተ-ሰማይን አይተን አናውቅም፤ ይሁንና የእግዚአብሔር ቃል ስለሚነግረን በእውነት እንዳሉ እናውቃለን። እምነት «የማናየውን ነገር የሚያስረዳ ነው» (ዕብ. 11: 1)። አብርሃም ሰማያዊቷን ከተማ ስለ ተመለከተ፤ ከሰዶም ተለየ፤ ዳሩ ግን ሉጥ በእምነት ሳይሆን በማየት ስለ ተመላለሰ፤ ሰዶምን መረጠ (ዕብ. 11: 10፤ ዘፍ. 13)።

በርግጥ፤ ደኅንነትን ያላገኘው ዓለም እኛን የተለየንና የማንረባ ሰዎች እንደ ሆንን አድርጎ ይቆጥረናል፤ ምናልባትም እብዶች እንደ ሆንንም ጭምር ሊያስብ ይችላል - ይኸውም በማይታየው ዓለም መንፈሳዊ በረከት እውነታ ስለምናምን ነው። ይሁንና የክርስቲያኖች እርካታ ሕይወታቸውን በዘላለማዊ እሴቶች መምራት እንጂ፤ ጊዜያዊ ነገሮችን መከተል አይደለም።

የወደፊት ተስፋ አለን (2ኛ ቆሮ. 5: 1-8) «ይህ አገልግሎት አለን ... ይህ መዝገብ ... አለን ... ያው አንዱ የእምነት መንፈስ አለን ... ከእግዚአብሔር የተሠራ ሕንፃ (አለን)» (4: 1፤ 7፤ 13፤ 5: 1)። ይህ ጳውሎስ ስለ ክርስቶስና እምነት እውነታ የሰጠው ምስክርነት ምንኛ ድንቅ ነው!

በጥቅሱ ውስጥ «የእግዚአብሔር ሕንፃ» ተብሎ የተገለጸው በዮሐንስ 14: 1-6 ውስጥ የምናገኘው ቃል የተገባለት የአማኙ ሰማያዊ ቤት ሳይሆን፤ የሚለብሰው የከበረ አካል ነው። ጳውሎስ ድንኳን ሠሪ ሲሆን (የሐዋ. 18: 1-3)፤ በዚህ ስፍራ ድንኳንን የአሁኑ ምድራዊ ሕይወታችን መግለጫ አድርጎ ተጠቅሞበታል። ድንኳን ደካማ፤ መሠረቱ ጊዜያዊ የሆነና ብዙም ውበት የሌለው ሲሆን፤ ዳሩ ግን ወደፊት የምናገኘው የከበረው አካል፤ ዘላለማዊ፤ ውብና የድካም ወይም የመበስበስ ምልክት የማይታይበት ነው (ፊልጵ. 3: 20-21 ተመልከት)። ጳውሎስ የሰውን ሰውነት እንደ ምድራዊ ዕቃ (2ኛ ቆሮ. 4: 7) እና

ጊዜያዊ ድንኳን አድርጎ ይመለከታል፤ ዳሩ ግን አማኞች አንድ ቀን ከድንቅኛው የመንግሥተ ሰማይ ድባብ ጋር የሚሰማማ ውብና የከበረ አካል እንደሚለብሱ ያውቅ ነበር።

በዚህ አንቀጽ ውስጥ የጳውሎስን ምስክርነት መመልከት አስደሳች ነው።

እናውቃለን (2ኛ ቆሮ. 5:10)። እንዴት እናውቃለን? በእግዚአብሔር ቃል ስለምንተማመን። ማንኛውም ክርስቲያን ወደፊት ምን እንደሚሆን ወይም ከሞት በኋላ ስለሚሆነው ነገር ለማወቅ፥ ዕድል-ተንባይ፥ ጨሌጣይ፥ መናፍስት ጠሪ፥ ወይም ሞራ ገላጭ ማማከር አያሻውም። እግዚአብሔር ማወቅ የሚያስፈልገንን ነገር ሁሉ በሰፈረባቸው ገጾች ላይ አስቀምጧል። ጳውሎስ «እናውቃለን» የሚለው በ4:14 ላይ ከሚገኘው «እውቀት» ጋር የተያያዘ ሲሆን፥ ከኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ ይዛመዳል። እርሱ ሕያው ስለ ሆነ፥ ሞት በእኛ ላይ እንደማይሰለጥን እናውቃለን። «እኔ ሕያው ነኝና እናንተ ደግሞ ሕያዋን ትሆናላችሁ» (ዮሐ. 14:19)።

ድንኳናችን «ቢወድቅ» መሥጋት የለብንም። ሰውነት የምንኖርበት ቤት ብቻ ነው። አንድ አማኝ በሚሞትበት ጊዜ፥ ሰውነቱ ወደ መቃብር ይገባል፤ ዳሩ ግን መንፈሱ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ለመኖር ወደ ሰማይ ይሄዳል (ፊልጵ. 1:20-25)። ኢየሱስ ክርስቶስ በክብር ሲመለስ፥ የሞተውን ሰውነት በክብር ያስነሣውና፥ ሰውነትና መንፈስ በመንግሥተ ሰማይ ለዘላለም በክብር ለመኖር ይዋሃዳሉ (1ኛ ተሰ. 4:13-18፤ 1ኛ ቆሮ. 15:35-58)።

እንቃትታለን (2ኛ ቆሮ. 5:2-5)። ጳውሎስ ለመሞት ያለውን ከፍተኛ መሻት እየገለጸ አልነበረም። እንዲያውም ዓረፍተ ነገሩ የዚህ ተገላቢጦሽ ነው። የከበረውን አካል «ይለብስ ዘንድ» ኢየሱስ ክርስቶስ እንዲመለስ ያለውን ጉጉት የሚያሳይ ነበር። ጳውሎስ ሰውነትን በድንኳን በመመስል ሦስት አስተያየቶችን አቅርቦአል፡- 1) ሕያው - በድንኳን ውስጥ የሚኖር፤ 2) ምውት - እርቃኑን ያለ፥ ከድንኳን ውጭ የወጣ፥ 3) ልብስ የደረበ - ክርስቶስ ሲመለስ የሚፈጸመው የሰውነት መለወጥ። ጳውሎስ ኢየሱስ ክርስቶስ በሚመለስበት ጊዜ ሕያው ሆኖ በምድር ላይ እንደሚኖርና በሞት ልምምድ ውስጥ እንደማያልፍ ተስፋ ያደርግ ነበር። ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 15:51-58 ውስጥ በተመሳሳይ መግለጫ የተጠቀመ ሲሆን፥ በሮሜ 8:22-26 ውስጥ ደግሞ የ«መቃተት»ን አሳብ አቅርቧል።

የከበረው አካል በ2ኛ ቆሮንቶስ 5:1 ላይ «በሰማይ ያለ በእጅ ያልተሠራ ... ከእግዚአብሔር የተሠራ ሕንጻ» ተብሎ ሲጠራ፡ በቁጥር 2 ላይ ደግሞ «ከሰማይ የሚሆነው መኖሪያችን» ተብሏል። ይህ ከምድር አፈር ከተሠራው ሚች ሥጋችን ጋር የሚቃረን ነው። «የዚያን የመሬታዊውን መልክ እንደ ለበሰን የሰማያዊውን መልክ ደግሞ እንለብሳለን» (1ኛ ቆሮ. 15:49)። ጳውሎስ የሚቃትተው ሰብዓዊ ሰውነት ለብሶ ስለሚኖር ሳይሆን፤ ዳሩ ግን ኢየሱስ ክርስቶስን ለማየትና የከበረ አካል ለማግኘት ስለ ናፈቀ መሆኑን መረዳት አስፈላጊ ነው። ለከብር እየቃተተ ነበር!

ይህም አባባሉ ሞት ክርስቲያኖችን ለምን እደማያሸብር ግልጽ ያደርግልናል። ጳውሎስ ምድራዊ ሞቱን «መለየት» ብሎታል (2ኛ ጢሞ. 4:6)። የዚሁ የግሪክ ቃል አንድኛው ትርጉም፡ «ድንኳን ነቅሎ ወደ ሌላ ስፍራ መጓዝ» የሚል ነው። ሆኖም ግን እኛ አንድ ቀን የጌታችንን የከበረ አካል የሚመስል አዲስ አካል እንደሚኖረን እንዴት እርግጠኞች መሆን እንችላለን? እርግጠኞች መሆን የምንችለው መንፈስ ቅዱስ ከውስጣችን ስለሚኖር ነው። ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 1:22 ላይ የመንፈስ ቅዱስን ማተምና መያዣነት ጠቅሶአል (በተጨማሪም ኤፌ. 1:13-14 ተመልከት)። በአማኙ ውስጥ የሚኖረው መንፈስ ቅዱስ፤ የከበረውን አካል ጨምሮ፤ የወደፊቱን ውርስ የሚያረጋግጥ «መያዣ» ነው። በዘመናዊ የግሪክ ቋንቋ፤ መያዣ ተብሎ የተተረጎመው ቃል «የእጮኛ ቀለበት» ማለት ነው። ቤተ ክርስቲያን ለኢየሱስ ክርስቶስ የታጨች ስትሆን፤ ሙሽራው መጥቶ ወደ ሠርጉ ሥነ-ሥርዓት እንዲወስዳት እየተጠበቀች ነው።

ሁልጊዜም ተማምነን እንኖራለን (2ኛ ቆሮ. 5:6-8)። የእግዚአብሔር ሕዝብ ሊገኝ የሚችለው ከሁለቱ በአንድኛው ስፍራ ነው - በሰማይ ወይም በምድር (ኤፌ. 3:15)። ከእግዚአብሔር ሕዝብ ውስጥ አንድም ሰው ቢሆን በመቃብር፤ በሲኦል፤ ወይም በሰማይና በምድር መካከል በሚገኝ በማንኛውም «መካከለኛ ስፍራ» ሊኖር አይችልም። በምድር ላይ የሚኖሩት አማኞች «በሥጋ ያድራሉ»፤ የሞቱት አማኞች ደግሞ «ከሥጋ ተለይተዋል»። በምድር ላይ የሚኖሩ አማኞች «ከጌታ ተለይተው በስደት የሚኖሩ» ሲሆኑ፤ በሰማይ ላይ ያሉት አማኞች ግን «በጌታ ዘንድ የሚያድሩ» ናቸው።

ጳውሎስ የዚህ ዓይነት መተማመኛ ስለ ነበረው፤ ለመከራና ለሥቃይ፤ ወይም ደግሞ ለአደጋዎች አይሠጋም ነበር። ይህ ማለት ደግሞ አንጉል የድፍረት እርምጃዎች በመውሰድ ጌታን ተፈታተነ ማለት ሳይሆን፤ ዳሩ ግን ለክርስቶስና ለወንጌሉ አገልግሎት «ሕይወቱን ለማጣት» ፈቃደኛ ነበር ማለት ነው። በእምነት እንጂ በማየት አልተመላለሰም። ለዘላለም የሚኖረውን የማይታይ ነገር እንጂ፤ ለጊዜው የሚታየውን አልመረጠም (2ኛ ቆሮ. 4: 18)። ለጳውሎስ፤ መንግሥተ ሰማይ የመድረሻው ግብ ብቻ ሳይሆን የሚያነቃቃውም ተስፋ ጭምር ነበር። በዕብራውያን 11 ውስጥ እንደምናገኛቸው የእምነት ጀግኖች ሁሉ፤ ሰማያዊቷን ከተማ በመመልከት ሕይወቱን ከዘላለማዊ እሴቶች አንጻር መርቷል።

ይህንን የ2ኛ ቆሮንቶስ ክፍል በምንከልስበት ጊዜ፤ ጳውሎስ የገጠሙትን ችግሮች ለመቋቋም እንዴት ብርታት እንደ ነበረውና ተስፋ እንዳልቆረጠ ልንመለከት እንችላለን። ሕይወትን የለወጠ ክቡር አገልግሎት ነበረው። በሰውነቱ ምድራዊ ዕቃ ውስጥ ውድ መዝገብ ነበረውና ያንኑ መዝገብ ለሚጠፋው ዓለም ለማጋራት ፈለገ። ፍርሃትን ድል የሚነሣ አስተማማኝ እምነትና መድረሻና ማነቃቂያ ሆኖ ያገለገለው ብሩህ የወደፊት ተስፋ ነበረው።

ስለዚህ ጳውሎስ «ከአሸናፊዎች የሚበልጥ» መሆኑ (ሮሜ 8: 37) ያን ያህል የሚያስደንቅ አይሆንም!

በኢየሱስ ክርስቶስ ያለው እያንዳንዱም አማኝ ከጳውሎስ ጋር ተመሳሳይ የሆኑ ድንቅ በረከቶች ስላሉት፤ ማንኛውንም የሚያጋጥመውን ችግር በእነርሱ አማካኝነት በብርታት ሊወጣ ይችላል።